

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 599

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 29 Δεκεμβρίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Έν Αθήναις φρ. 8 —	Μήτσου Χατζοπούλου: Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ, διήγημα.— Άλεξάνδρου Δουμά: Ο ΛΗΣΤΗΣ, δραματικότατον μυθιστόρημα μετά εικόνων.— Τσέγκ-Κι-Τόγκ: Η ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΟΝΕΙΡΟΝ, διήγημα κινεζικόν.— Έρρίκου Σεβίλ: Η ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ, διήγημα.	ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10 Αί συνδρομαί αποστέλλονται διά γραμματοσήμων και χαρτονομισμάτων παντός Έθνους, διά τοκομεριδίων ελληνικών δαυείων και τραπεζών, συναλλαγμάτων, κτλ
Ταῖς ἐπαρχίαις. " 8.50		
Έν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—		
Έν Ρωσσίᾳ. ρούβλ. 6.—		

ΜΗΤΣΟΥ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΟΥ ΑΜΒΡΑΚΙΚΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἀτμόπλοιον σταθμεύει μακράν, ἢ δὲ ἀποβίβασις εἶνε ὅ,τι ἀνυπόφορον, ὅ,τι τρομερόν. Ἡ Τουρλίδα, καὶ κατὰ τὸ ἑλληνικώτερον ἢ Τουρλίς, μία στενὴ λωρὶς ξηρᾶς ἐν μέσῳ τῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου, ἓνα νησίδιον κ' αὐτὸ μεταξύ τῶν πολλῶν ἄλλων, ἅτινα στίζουσι τὴν μεγάλην σαπφείρινον ἑκτασιν τῆς λιμνοθαλάσσης κατὰ διαστήματα συνδέεται μετὰ τῆς μικρᾶς πόλεως τοῦ Μεσολογγίου, δι' ἀμυζιτῆς ὁδοῦ, κατασκευασθείσης ἐντὸς τῶν ἀβαθῶν ὑδάτων τοῦ πελάγους. Ὁ περίπατος αὐτὸς ἡμισεαίς ὥρας εἶνε κἄτι ἑκτακτον διὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶνε μία ἀπόλαυσις κἄπως ἰδανικὴ. Δὲν ἐπιχειρῶ νὰ σοῦ τὴν περιγράψω διότι ὅσοι διήλθον ἀπ' ἐκεῖ, κ' ἔγραψαν μίαν γραμμὴν περὶ Μεσολογγίου ἐν γένει, δὲν παρέλειψαν νὰ ἐξυμνήσουν τὴν μικρογραφικὴν αὐτὴν εἰκόνα τῆς Βενετίας, ὥστε τὴν ἀπόλαυσιν, ἣν ἠσθάνθηται ἐκ τῆς θέας τῆς, σοῦ τὴν ἀφίνω νὰ τὴν ἀπολαύσῃς κ' ἐσὺ, ὅταν σοῦ δεθῇ ἢ καταλληλῶς εὐκαιρία. Ἄλλ' ὅλη ἡ μαγεῖα τοῦ πανοράματος αὐτοῦ καταπίπτει, ὅταν εἰσεέλθῃς εἰς τὴν πρώτην σκολιὰν ἀτραπὸν τῆς πόλεως. Ἡ πόλις ἐν γένει εἶνε ἀθλία ὑπὸ πολλὰς, πολλὰς ἐπόψεις, αἵτινες ἀντιμετωπίζουσι εὐθὺς ἓνα ξένον.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἦτο ἀνυπόφορον. Ἡ μαγεῖρισά μας ἡ θεῖα Κουτρώτσω, ἣτις ἂν ἐνθυμῆσαι ἐπειράζετο φοβερὰ εἰς τὰ νεῦρά της ἀπὸ πᾶν ὅ,τι καθαρὸν — χαιρέτησέ μου τὴν, τὴν εὐγενεῖαν της, καθὼς καὶ τὸν προσφιλῆ μου Ντόκ, τὸν ὁποῖον πρὸς χάριν τῆς Ἑλένης τὸν ἐστερήθη τὸν ἀτυχῆ, τόσον ἀσπλάγχνως — λοιπὸν λέγω, ἡ θεῖα Κουτρώτσω διατηρεῖ καθαρώτερα τὰ σφουγγαροπάνια της, ἀπὸ τὰς συνδόνας τοῦ ξενοδοχείου τῆς πόλεως. Τὸ μόνον ἀξιοπεριέργον ἐν τῇ πόλει εἶνε τὰ Ἡρώα. Σοῦ τὰ συνιστῶ νὰ τὰ ἐπισκεφθῆς, ὅταν περάσῃς ἀπ' ἐκεῖ διὰ νὰ ἔλθῃς ἐδῶ πέρα διότι θὰ ἔλθῃς, ἔχω προαίσθησιν ζωηρὰν περὶ τούτου...

Αὐτὸ μοῦ ἔλειπε τότε, Μαράκη μου, αὐτὸ μοῦ ἔλειπε... εἴ! παιδί! φέρε ἓνα ποτήρι νερό, σὲ παρακαλῶ...

Τὰ Ἡρώα εἶνε ἓνας κῆπος, περικεκλεισμένος πρὸς τὸ μέρος τῆς πόλεως διὰ τείχους μετὰ σιδερῶν κινγκλίδων, καὶ πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς δι' αὐτοῦ τοῦ τείχους τοῦ νέου φρουρίου,

ὅπερ ἀνήγειρεν ὁ Ὄθων μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, κῆπος πλήρης δένδρων ἐγκαταλειμμένων, ἄνευ τινὸς φιλοκαλίας, ἄνευ τινὸς φιλοπονίας. Ἐκεῖ ἴσταται εἰς τὸ βάθος ὁ ἀνδρὶὰς τοῦ Βύρωνος, ἐνῶ ἀριστερᾶ του ἀναπαύεται ὁ Μάρκος Βυτσάρης, καὶ δεξιᾶ του κοιμῶνται οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς πόλεως, οἱ κατὰ τὰς ἐνδόξους αὐτῆς πολιορκίας πεσόντες. Παραπέρα δὲ δικὴν χωρικῷ νεκροταφείου εἶνε ἐμπεπηγμένοι πάσσαλοι τινεσ εἰς τετράγωνον σχῆμα δεικνύοντες δι' ἑλιγνῶστων ἐπιγραφῶν εἰς τὸν ξένον τοὺς τάφους τοῦ Δεληγιώργη, τοῦ Βάλλη, οὗτινος ἄλλου θέλετε, ἐξ ὧσων ἐσημνύθη ποτὲ ἡ Ἑλλάς διὰ τὴν γέννησιν των.

Ἐγευματίσαμεν ἄθλια, καὶ τὸ ἀπομεσήμερον ἀπῆλθον ἐφ' ἀμάξης εἰς Ἀγρίνιον διότι ὁ σιδηρόδρομος δὲν εἶχε παραδοθῆ ἀκόμη κατὰ τὴν ἐκείθεν διάθεσιν μας. Ἡ ὁδὸς μέχρις Ἀγρινίου εἶνε πλουσιωτάτη εἰς ποικιλίαν ἀπόψεων. Ὅ,τι μὲν ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἦτο ἡ Κλεισοῦρα μόνον. Φαντάσου μίαν σχισμὴν τεραστίαν, μίαν στενὴν χαράδραν ὑψηλοτάτου ὄρους περιλειομένην ἑκατέρωθεν ὑπὸ δύο παμμεγέθων ἀποροφῶν βράχων, μεστῶν ἑσοχῶν καὶ ἐξοχῶν, καὶ ἐστεγασμένην ἄνωθεν ὑπὸ μόνου τοῦ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ ὁδὸς διέρχεται εἰς τοὺς πόδας τῆς σχισμῆς, ἄνωθεν ἔχουσα ὑψηλοὺς βράχους, καὶ κάτω βαθὴν καταρράκτην. Ἄλλὰ οὔτε καὶ τοῦτο δὲν τὸ στοχάζεσαι, δὲν δύνασαι νὰ τὸ ἐνοήσῃς τί εἶνε, ἂν δὲν ἀφήσῃς τὸ γραφεῖόν σου καὶ τὴν τεμπελιά σου μίαν ἡμέραν καὶ νὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς ἴδῃς. Τὸ Ἀγρίνιον ἢ Βραχώρι, ὅπως θέλῃς, εἶνε ρομαντικὸν χωρίον μὲ τὰς παλαιὰς οἰκίας του κεκοιμημένας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐντὸς πυκνῶν δένδρων, καὶ περιστοιχιζόμενας ὑπὸ τῶν πρασίνων καπνοφυτειῶν του.

Ἄλλ' ὅ,τι μ' ἐμάχγευσεν, εἶνε ἡ ὁδὸς Καρθαγαρᾶ. Ἐκεῖ ἡ φύσις εἶνε ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ ἰδίᾳ αὐτῆς βλαστήσει, ἐν τῇ θαυμαστῇ ἐρημίᾳ της. Τί πεδιάδες, τί ποταμοί, τί βουναί, τί λίμναι, τί μαγεῖαι!... Ἐφύγαμεν νύχτα, νύχτα ἀπὸ τῆς Βραχώρι, ἀφήσαντες αὐτὸ νὰ κοιμᾶται βαθέως διότι ἐκεῖ ὁ κόσμος, καθὼς μοῦ εἶπαν κοιμᾶται αἰωνίως φαίνεται ὅτι ἡ κοιλὰς τοῦ Ἀγρινίου, εἶνε ἡ κοιλὰς τοῦ ὕπνου, καὶ ἐν γένει τὸ νοσῶδες τοῦ κλίματος καθιστᾶ τόσον ἐπιδύλαβῃ τὴν ὑγιειαν

τῶν ἀτυχῶν κατοίκων του, ὥστε δυσκόλως εἰμπορεῖς νὰ ἴδῃς ἐκεῖ ἄνθρωπον μὲ αἷμα, καὶ νοῦν διαυγῆ ἢ ὠχρότης τῆς ὄψεως καὶ ἡ χιτῶνισις τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἶνε καταπληκτικὰ ὠχρότης νεκρική, φοβερά, καὶ οὐχὶ λεπτή τις εὐαισθησία τοῦ αἵματος, ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἰδιόκους μας ρωμαντικούς.

Διήλομεν τὴν σιδηρᾶν γέφυραν τοῦ Ἀχελῷου ὑπὸ τὰς πρώτας λάμπεις τῆς αὐγῆς. Πολὺ μοναδικὸν πρᾶγμα! Ἡ ὁδὸς ἐκεῖθεν παρακολουθεῖ ἐπὶ πολὺ τὴν ὄχθην τοῦ Ἀχελῷου δεξιᾶ, ἐνῶ ἀριστερᾶ ὑψοῦται ὑψηλὴ λοφοσειρά, ἐφ' ἧς ἔκειτό ποτε ἡ ἀρχαία ὄχυρά πόλις τῶν Στρατίων, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ἀπὸ ἀρχαίαν γεωγραφίαν. Κατόπιν διὰ μακρᾶς κλίσεως ἡ ὁδὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν εὐμορφον πεδιάδα τῆς Λεπενούσας, βαίνουσα πέρα πρὸς τὰ βουνὰ τοῦ Ξερομέρου καὶ ἀφίνουσα δεξιᾶ τὰ βουνὰ τοῦ Βάλτου.

Ἦμην ἐντελῶς καταμαγευμένη μέσα εἰς τὸν ἐρημικὸν ἐκεῖνον δρόμον. Ἐκτυποῦσα σὰν μικρὸ παιδί τὰ χέρια μου. "Ἄν σ' εἶχα εἰς τὸ πλευρόν μου τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἐξεδήλουν ὅλον τὸν θαυμασμόν μου, ὅλην τὴν χαρὰν μου διὰ μερικῶν καταπρακιῶν ἐπὶ τοῦ αὐχένος σου, προσφιλέστατε τῶν ἐξαδέλφων! Ὁ μπαμπᾶς εἶχ' ἀποκοιμηθῆ ἐκ τῶν ταλαντεύσεων τῆς ἀμάξης. Τί ἔλεινῆ ἀμάξα! Ὁ ἀμαξηλάτης ἐκάθητο νοσηλῶς ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου του καὶ ψάλλον γλυκὺ ἠμωτικὸν ἄσμα μὲ τὴν τραχείαν Ρουμελιωτικὴν φωνὴν του, ἄφινον τοὺς ἵππους του νὰ προχωροῦν βραδέως ἐντὸς τῆς κοινοσαλέας ὁδοῦ, ἀφίνων πυκνὰ νέφη καπνοῦ ἐκ τοῦ χονδροῦ σιγάρου του.

Ὁ ἥλιος δὲν εἶχεν ἐβγῆ ἀκόμη ἤτο ἡ γλυκεῖα στιγμὴ τῆς αὐγῆς, καθ' ἣν ὄχρυσος δίσκος τοῦ ἡλίου παλαίει πρὸς τὸ ὕψρον ἡμίφως τῆς πρωΐας. Κάτω αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν ἐμειδίω, ἠκτινοβολοῦν ὑπὸ τὸ πρῶτον θεῖον φῶς τοῦ ἡλίου, ἐνῶ πένθιμος, βαθεῖα ἠπλοῦτο ἡ σκιά ἐπὶ τῆς κοιλάδος εἰσέει. Ὁ ποταμὸς ἐλευκάζε κάτω καὶ μᾶς ἔστειλε τὴν δροσερὰν πνοὴν του μὲ τοὺς πτερυγισμοὺς τῆς αὐρας. "Ἄ! ἐκεῖ ἐνοιώσα κατάβαθα τὸν ἀληθῆ κόσμον, τὴν ἀληθινὴν ζωὴν, καλέ μου ἐξαδέλφε!... Ποτὲ δὲν μὲ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία νὰ ἴδω, νὰ θαυμάσω, ν' ἀπολαύσω τὴν γλυκεῖαν ὥραν τῆς ἀνατολῆς ἄλλοτε, ὡς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Μία γλυκυτάτη ἀγαλλίασις ἐγέμιζε τὰ στήθη μου, μία μαγεῖα ἠύφρανε τοὺς ὀφθαλμούς μου, θαυμαστὴ γαλήνη ἐκυμάτιζεν ἐντὸς τοῦ ἡσυχου λογικῆ μου, ἠδονὴ καὶ ἀπόλαυσις κινήσεως μὲ κατέλαβε τότε. Ἐκεῖ ἠθέλησα νὰ ζήσω, νὰ ζήσω κ' ἐγὼ ὡς τὸ ἐλάχιστον ἔντομον τοῦ χώρου ἐκείνου, ἀφοῦ ὅλα ἔζων, ἐτραγωδοῦσαν, εἰργάζοντο, ὀλόγυρά μου. Ἡ χελιδὼν ἔφερε πρὸς τὴν ἐκτισμένην φωλεάν της, ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ κορμοῦ δένδρου, μικρὰ ἔντομα εἰς τὸ ράμφος της διὰ τὰ μικρὰ της, ἡ ὄρνις πτωχικῆς ἐκεῖ καλύβης ἀνέσκαπτε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ράμφους καὶ τῶν ποδῶν της, διασκορποῦσα κόκκους καὶ ρίζας πρὸ τῶν μικροσκοπικῶν ὀφθαλμῶν τῶν νεοσσῶν της, ἡ μέλισσα ἐθεμβούσε περιπταμένη ἐπὶ τῶν ἠθισμένων κλάδων τῆς ροδοδάφνης, ἡ ἀνεμώνη ἠνοιγε τοὺς ἀλλυκὰς της εἰς τὰ πλάγια τῆς ὁδοῦ, τὸ ἄνθος αὐτὸ τοῦ πάγου, ἐμειδία ἐκεῖ ὑπὸ τὰ πρῶτα φιλήματα τοῦ ἐαρινοῦ ἡλίου, τὰ δένδρα ἠνοιγον νεοβαμμένους τοὺς κλάδους των εἰς τὰ πτηνά, πέραν ὁ καπνοφύτης ἐτόνιζε τὸ ἄσμά του, κύπτων εἰς τὴν ἐργασίαν του, ὁ ζυλοκόπος ἔκαμνε ν' ἀντηγῆ τὸ δάσος ἐκ τῶν κτυπημάτων τῆς ἀξίνης του, τὸ ποίμνιον ἐξήρχετο εἰς βοσκὴν ὑπὸ τοὺς ὄξεις σφυριγμοὺς τοῦ τσουπάνου, ὁ ρυαξ ἐκελάρυσεν ἀκούραστα, ἡ φύσις ἐκ τῶν ἐλαχίστων αὐτῆς μορίων ἐκινεῖτο, εἰργάζετο ὅλη, φίλε μου, μὲ ἓνα ἀπαράμιλλον τόνον ἀρμονίας, τὸν ὁποῖον οὐδέποτε ἄλλοτε ἤκουσα τόσοσιν κατακαρδία, τόσοσιν ὀλόψυχα. Καὶ ὅσον ὁ ἥλιος ἀνῆρχετο, καὶ ὅσον ἐπλησιάζομεν πρὸς τὰ ὄρη τοῦ Ξερομέρου, τοσοῦτον κατεμαγευμένη. Τὰ ἔβλεπα τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα βουνὰ ἐκ τῆς ἀνικτῆς ἀμάξης περιλουσμένα εἰς τὸ πρῶτον φῶς τοῦ ἡλίου, ὀμοιάζοντα μὲ λαξευτοὺς ἀπαρμιλλοὺς βράχους οὐρανοχρόους,

γυμνοὺς, ἐνθα πίπτον τὸ βλέμμα ἐγοητεύετο ἀδιάκοπα ἀπὸ κλιτύς εἰς κλιτύν, ἀπὸ κορυφῆς εἰς κορυφὴν. Τὰ βουνὰ ἐκ τῆς πλευρᾶς των ταύτης εἶνε ἐντελῶς ἄδενδρα, ἀλλ' ὁ ἥλιος ὁ μυθικός αὐτὸς Κροῖσος τῆς Ἑλλάδος μας, διαχέει ἐπὶ τῶν πλευρῶν των θησαυροὺς ἀνεκτιμήτους. Δὲν εἶνε ἐπιβλητικὰ, ὀγκώδη, τρομερά, ἐπιβάλλοντα τὴν θεάν ἐξ ἀπλῆς ὄψεως. Τὸναντίον τὸ βλέμμα τ' ἀπολαμβάνει νομίζεις εὐθὺς ἐν μιᾷ αὐτοτελεῖ ἡρέμῳ εἰκόνι, πλήρει βαθείας ἐμπνεύσεως, ἰσχυρᾶς μεταδοτικότητος ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ θεατοῦ, γραμμῶν καὶ χρωμάτων. Δὲν εἶνε ἀγριωπά, ὅπως σοῦ εἶπα, ἀλλὰ θαυμασίας λεπτῆς διαπλάσεως, ἀρμονικωτάτης πλαστικότητος. Μερικαὶ κορυφαὶ τοῦ Μπούμστου, καθὼς μοῦ τὰς εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης μας, σοῦ φαίνονται ὅτι εἶνε χυταὶ ἠπλωμένοι, γαλανόλευκοι σινδόνας, ἐν εἴδει στρατιωτικῶν σαηνῶν, ἐμπεπηγμένα ἐκεῖ εἰς τὸ ὕψος των, καὶ ὅσον παρατηρεῖς ταύτας, νομίζεις ὅτι εἰς αἰφνιδίον τινα πνοὴν τοῦ ἀνέμου θὰ συμπτυχθοῦν, θὰ κολποθοῦν ἐκεῖ πρὸ τῶν ὀμμάτων σου. Δὲν παρουσιάζει ὅμως τὸ αὐτὸ θέαμα καὶ ἡ παρὰ τοὺς πόδας των γῆ, ἐπὶ τῆς ὁποίας διέτρεχε τὸ ὄχημά μας. Ἐκεῖ πλέον φύσις, καὶ φύσις ἀρχέγονος, ἐπιβλητικὴ, ἰδεώδης. Πληθὺς χειμάρρων, ἀφθονία ὀασῶν, λόφων, συδένδρων, διαμονῆ Θεῶν, σπήλαια Δρυάδων, λημέρια ἠμυθίων τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων τῆς νέας Ἑλλάδος, ἐκ τῶν κατορθωμάτων τῶν ὁποίων ἐνυλα εἶνε τὰ ὄρα ἀκόμη τῶν ὀρεσιβίων τῶν μερῶν ἐκείνων...

"Ὅ! αὐτὰ ἕως ἐδῶ σοῦ τὰ ἀντέγραψα ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιόν μου, τὸ ὁποῖον ἐπλούτισα τόσοσιν ἀφθόνως ἐδῶ πέρα, αὐτὸ τὸ καχεκτικὸν τὸ συνειθισμένον ἀπ' αὐτοῦ, ἀπὸ τὰς χαριτωμένας Ἀθήνας, μὲ μονότονον σχεδὸν ἀναγραφὴν γεγονότων, καὶ σαχλῶν ἐντυπώσεων. Βλέπεις, ἀγαθώτατε φίλε, γίνεται ποιητὴς εἰς τέτοια μέρη καὶ ἡ πεζοτέρα τῶν φίλων σου... "Ἄς εἶνε, ἐξακολουθῶ τὴν ἀφήγησίν μου, διὰ νὰ ἀπαλλαγθῶ ἀπὸ κάτι ὅπου πιεῖει τὰ στήθη μου. Μ' ἐνοιῶς, πιστεύω ἐξαδέλφε;... Εἰζεύρεις τί πάσχω πάντοτε ὅπως τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ ἐξαδέλφου μου κ. Παναγιώτου, ἔχουν ἀνάγκη εἰσπνοῆς κ' ἐκπνοῆς διὰ νὰ ὑπάρξουν, καὶ ὅπως ἐκεῖνα ἀφομοιοῦσιν ἀλλήλους μὲ τὴν πνοὴν των ἐκείνην, οὕτω κ' ἐγὼ νομίζω, ἂν δὲν ἴδω κάτι τὴν ἡμέραν, ἂν δὲν τὸ ἀφομοιώσω αὐτό, ἂν δὲν τὸ μεταδώσω κατόπιν διὰ τῶν αἰσθήσεων, γονιμώτερον ἀφ' ὅτι τὸ παρέλαβα, μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω, δι' αὐτὸ ὁ μπαμπᾶς μὲ λέγει, λογοῦ, πάντοτε. "Ἦθελα νὰ σὲ εἶχα σιμὰ μου αὐτὰς τὰς ἡμέρας. "Ἄχ! πόσον, ὦ! πόσον θ' ἀνεκουφιζόμην. (Δυστυχία μου, δυστυχία μου! ἂν εἶχα τὸ ἀτύχημα, κυρὰ λογοῦ, νὰ ἦμην πλησίον σου.)

Τὸ μεσημέρι ἐγευματίσαμεν ὑπὸ τὴν σιάν γηραλέας ὀρυθῆς, ἀνεπαύθημεν ὑπὸ τὰ ἀδιαπέραστα ὑπὸ τῶν ὑλικῶν ἀκτίνων φυλλώματά της, εἰς ἓνα χάνι λεγόμενον Κουβαρά, ἂν ἐνθυμοῦμαι καλά, καὶ μετὰ τριῶρον ἀνάπαυσιν, δρόμον πάλιν.

Ἐφθάσαμεν τέλος βράδου, βράδου μὲ τὸ βασιλεῖμα ἡλιοῦ εἰς τὴν πολίχνην, κατάκοποι ἐκ τοῦ μακροῦ δρόμου, ἀλλ' ἐνδομύχως λίαν κατνηχαριστημένοι...

* *

Εἰς τὸ μέρος αὐτὸ τῆς ἐπιστολῆς της, ἔτριψα ζωηρῶς τοὺς νυσταλέους ὀφθαλμούς μου, εἶδα ὅτι ἡ ὥρα ἦτο τρεῖς, ἐπὶ ἓνα ποτήρι νερὸ μονορούφι, κ' ἐπειδὴ παρατήρησα ὅτι ἡ φλαβία τῆς ἐξαδέλφης μου ἦτο ἀτελείωτη, κ' εἶχα νὰ διαβάσω τόσας σελίδας ἀκόμη, ἔκλεισα τὰ χειρογράφα της, τὰ ἔθεσα εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ἐσηκώθηκα, ἐπλήρωσα τὸν καφέ μου, κ' ἔφυγα διὰ τὸ γραφεῖον, μόλις στηριζόμενος εἰς τοὺς πόδας μου ἐκ τῆς ἐπιπόνου ἐκείνης ἀναγνώσεως...

τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου. Μὲ ἀρέσει—παράξενον φίλε μου— ἔτσι, πῶς νὰ σοῦ εἰπῶ, νὰ κάθωμαι ἐκεῖ ἀκουμβισμένη εἰς τὰ ξύλα τοῦ ἐξώστου ὀλοκληρούς ὥρας καὶ νὰ σκέπτομαι, νὰ σκέπτομαι χωρὶς νὰ σκέπτομαι τίποτε κατὰ βάλθος. Ἐρωτῶ ἑαυτὴν, ὅσον εἰμπαρῶ, νὰ μοῦ εὐκρινήσῃ αὐτὴν τὴν ὀχληρότητα καὶ δὲν τὸ κατορθῶνω. Θεέ μου, τί νὰ ἔχω!... διότι κἄτι ἔχω, ἔχω κἄτι, πιστεύσε με. Ὅλοι ἐδῶ οἱ ὑπάλληλοι διὰ νὰ περᾶ ἡ ὥρα ἀπεφάσισαν—μὲ τὴν συμβουλὴν τοῦ διηγηματογράφου, μὲ φαίνεται—νὰ διηγούνται περιστατικὰ καὶ ἀνέκδοτα τοῦ βίου των. Σὲ βεβαιῶ τὸ τοιοῦτο εἶναι τι τρομερὸν δι' ἐμέ, καὶ εὐχάριστον δι' ὅλους τοὺς ἄλλους καὶ περισσότερον διὰ τὸν διηγηματογράφον μου, ὅστις εἶχε τὸ θάρρος μάλιστα—ἄλλως τε λίαν εὐγενῶς—νὰ μοῦ ζητήσῃ προχθὲς μερικὰς λεπτομερείας περὶ τῆς μακρᾶς ζωῆς μου ἐν τῷ Ἀρσακίῳ. Ὁ μπαμπᾶς ἔχει τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ ἀνέκδοτα, ἰδίως τὰ τῆς πολιτικῆς. Τὸν ξέρεις τὸν μπαμπᾶ, ἀφοῦ γνωρίζεις τὴν κόρην του, λίμα πού τὴν ἔχει. Ἀλλὰ καὶ ὁ ταμίας—ἓνα κκαχκετικὸν γερόντιον μὲ μακρὸν ἐπενδύτην τότε μέσα στὸ κλοκαίρι—δεικνύει ἀξιολόγους διαθέσεις μὲ τὴν ἐξιστόρησιν περιπετειῶν. Μᾶς διηγείτο προχθὲς τὸν βίον του. Εἶχεν ἀρχίσῃ κατ' ἀρχάς, ἓνα προσιμίον κατασκευτικώτατον ὄλων τῶν προσιμίων τῶν βιβλίων πρὸς ὕπνον. Τέλος ἐδέησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν. Ἐρχισεν εἰς τῆς παιδικῆς ἡλικίας του, καθ' ὃν χρόνον ἔκλεπτε τὰ ὀπωρικὰ τῶν γειτονικῶν κήπων, εἰς τὸ χωρίον του, καὶ ἐκυνηγοῦσε τὰ περιπτώμενα εἰς τὴν πατρικὴν στέγην σερσέγγια. Τὸ συγκινητικὸν μέρος τῆς ἀφηγησεῶς του, ἦτο ἰδίως εἰς τὴν περιστασιν καθ' ἣν ἀπώλεσε τὸν πατέρα του, καὶ ἔμεινεν αὐτὸς δώδεκα ἐτῶν παιδί, ἡ κεφαλὴ τῆς οικογενείας.

— Μάλιστα, κύριοι!... τὸ περιστατικὸν αὐτὸ τῆς ζωῆς μου εἶνε πολὺ, πολὺ συγκινητικόν, προσέθεσε τὸ γερόντιον, μὲ τόνον φωνῆς ζηλευτὸν δι' ἓνα ἔμπορον, συνιστῶντα τὸ ἐμπόρευμά του πρὸς τὸν ἀγοραστὴν του.

— Λέγεται, λέγεται, τὸν διέκοψαν τότε ὄλοι, εἰς τὸ ἄκρον περιέρχον.

Τὸ γερόντιον ἀπεταμίευσε ἐπιμελῶς τότε τὴν ταμβακοθήκην του εἰς τὸ εὐρὺ θυλάκιον τοῦ ἐπενδύτου του, ἐπταρνήσθη ἰσχυρῶς δύο, τρεῖς φορές, καὶ ἤρχισεν οὕτω ἀπάνω-κάτω:

— Μάλιστα, κύριοι!... ἓνα συγκινητικὸν περιστατικὸν τῆς ζωῆς μου. Καθὼς ξέρετε—ἀμφιβάλω ἂν ἤξευρε κανεὶς—τὸ ἐπάγγελμά μου ἤρχισα ἀπὸ μικρὸς γραμματικὸς δημαρχεῖου. Ὁ πατέρας μου—εὐλογημένα τὰ κόκαλά του—πεθνήσκει μιά μερὰ ἔξοφνα καὶ μᾶς ἀφίνει εἰς τοὺς πέντε δρόμους... συγκινητικόν, κύριοι, συγκινητικόν. Ὅτ' ὀλίγο φωμί! δύο μωρὰ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας, τρεῖς κοπέλλες πανδρεῖας στὰ παραθύρια, κύριοι, παυσανίας ἐλόγου μου! ἡ ἐναντία πολιτικὴ βλέπετε. Ἐξοφνα ἓνα πρωὶ μᾶς ἔρχεται ἓνα γράμμα ἀπὸ ἓνα θεῖόν μου, ἀπὸ δευτέρη μάνα τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ θεῖου, τοῦ κωνιάδου, τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μου—τρέχα γύρευε καὶ Νικολὸ καρτέρι, ἐψιθύρισε κἄποιος—καὶ μ' ἐζήτησεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἡ ἀνάγκη, κύριοι, ἡ ἀνάγκη! ἡ μεγάλη αὐτὴ ψώρα τῆς ἀνωπότητος, ἐδέησε νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑποκύψω. Τότε σὰς θέλω, κύριοι, ἐκεῖ νὰ ἰδῆτε, κύριοι, ἓνα παιδί δώδεκα χρόνων, ριγμένο σὲ μιὰ ντουζινα ἀδύνατα χέρια... Ὁρα σωστή, κύριοι, ἐπέρασαν, ὦρα σωστή ὅσο ν' ἀναθαρρήσω, ὅσο νὰ ξεφύγω... συγκινητικόν, κύριοι, συγκινητικόν!..

— Ὡ! ὦ! συγκινητικὸν βέβαια, βέβαια, ἐμουρμούρισαν γύρω οἱ ἀκρωμένοι, ἐνῶ οἱ περισσότεροὶ των ἔχασμῶντο φοβερὰ. Ἡ ὠχρὰ ὄψις τοῦ διηγηματογράφου ἐφαίνετο μειδιῶσα ἐλαφρῶς ὑπὸ τὴν λάμπην τῆς λυχνίας, ἐνῶ ἡ μολυβδία του ἔτριζεν ἐπὶ τῶν γονάτων του. Παίρνει σημειώσεις ὁ ἀνθρωπος...

Ἡ ἔφαναξέσαι ἀπ' ὅλ' αὐτὰ τί φοβερὰ πληξὶ πού τὴν ἔχω εἰς αὐτὴν τὴν συναναστροφὴν, καὶ πόσον πετῶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ὅταν εὐρίσκωμαι μὲ τὰς φίλας μου εἰς τὴν θά-

λασαν, ἢ ὅταν ἀναπνέω τὸν μαίετρον τῆς μεσημβρίας, ἐνῶ ἡ ἀναρριχωμένη κληματὶς εἰς τὸν ἐξώστην πικίρει ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μὲ τὰ πλατῆα πράσινα φύλλα τῆς, καὶ μὲ τὰς ἀώρους σταφυλὰς τῆς.

Μίαν ἡμέραν ἐκάμαμεν τὸν συνήθη περίπατόν μας εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου μὲ τὸν μπαμπᾶν οἱ δύο μας. Ἡμῖν πολὺ εὐθυμῆ.. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ πηγάδι ἐδίψασα, καὶ ἐσίμωσα πρὸς αὐτό. Τὸ πηγάδι τῆς πόλεως εἶνε εὐρὺ, περιτειχισμένον, ἐφ' οὗ κύπτει καὶ ὑδρεύεται ὁ κόσμος. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν τρεῖς λυγερὰ ἀνεβοκατέβαιζαν τοὺς ἐκ λευκοσιδήρου σίκλους των χαμογελῶσαι. Μοῦ προσέφεραν τὸν σίκλον των, ἀθρομονοῦσαι κἄπως. Ἀλλ' ἐγὼ προὔτιμῃσα νὰ ὑδρεύσω μόνη μου. Πρῶτην φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου θὰ ἀπελάμβανα αὐτῆς τῆς εὐχαριστήσεως. Ἐλαβα τὸν σίκλον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ τὸν ἐβύθισα εἰς τὸ πηγάδι, τὸ σχοινίον ἐξέφευγε γοργόν, ταχύ. Σὲ βεβαιῶ εἶνε πολὺ ὠραῖον πράγμα νὰ βγάῃ κανεὶς νερὸ ἀπὸνα πηγάδι.

Ἀνεσήκωσα τὸν πῖλόν μου ὅστις μ' ἐνοχλοῦσεν ἐκ τῶν κύψεών μου, καὶ παρετήρησα κάτω εἰς τὸ φρέαρ! δὲν εἶχα βυθίσῃ τὸν σίκλον ἀκόμη, καὶ ἐταλαντεύετο ἀνωθεν τοῦ ὕδατος. Ἦτο βαθύ, ἡ τετειχισμένη περιφέρειά του ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ πρασίνου τάπητος κισσοῦ! ἡ ἐπιφάνειά του ἠπλοῦτο ἡρεμῶς, ἐρρυτιδωμένη ἀορίστως κἄπου, κἄπου. Εἶχεν ἀρκετὸν φῶς ἐκεῖ κάτω, ὥστε ν' ἀντακλᾶται ἡ μορφή μου. Ὁραϊότερον καθρέπτῃν δὲν ἤτένισα ποτε. Αἶφνης πάφ! τὸ σατήλι ἐπλατάγισεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐβυθίσθη αὐθόρῃ. Τὸ ἐσήκωσα σύρουσα ρυθμικῶς τὸ σχοινίον. Ἡμῖν τρελλή! αἱ λυγερὰ ἔχαμογελοῦσαν, καὶ ὁ μπαμπᾶς ἐπέκειτο εἰς τὸν δρόμον καὶ μ' ἐκύτταζε καπνίζων τὸ σιγάρον του. Ὅταν ἀνεβίβασα τὸν σίκλον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ πηγαδιοῦ ἤμην κατακόκκινη, ζωηρὰ, εὐθυμοτάτη. Αἱ συχνὰ ἐκείνην κύψεις καὶ κινήσεις τῶν χειρῶν καὶ τοῦ σώματός μου μὲ εἶχαν δόσῃ μίαν κυκλοφορίαν εὐχάριστον εἰς τὸ αἷμά μου.

Ἐκυψα καὶ γελῶσα σχεδὸν ὡσάν τρελλή ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ὕδατος ἓνα τριαντάφυλλο πού εἶχα εἰς τὰ μαλλιά μου ἐμάδησε καὶ τὰ φύλλα του ἐσκορπίσθησαν μέσα εἰς τὸ νερὸ χαριτωμένα. Αἶφνης ἐκεῖ πού ἔπινα, δύο παιδάκια ἀνέβησαν τρέχοντα εἰς τὸ περιτειχισμὰ τοῦ φρέατος φωνάζοντα δυνατὰ:

— Νερό!.. νερό!..

Ἐγύρισα καὶ τὰ ἐκύτταξα! ἦσαν χαριέστατα, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφή. Τὸ ἠνόησα ἐκ πρώτης ὄψεως, τὸσον ὡμοιάζον τὸ ἐν μὲ τὸ ἄλλο. Ἦσαν ντυμένα μὲ πένθημα ἀπλὰ φορέματα, τὰ ὑποδηματικὰ των ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ τοῦ δρόμου, καὶ ἀγκαλιὰ των γεμάτη ἀπὸ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ. Θὰ εἶχαν κάμη μεγάλο δρόμο, καὶ ἐφώναζαν διψασμένα:

— Ὅλιγο νεράκι, καλὴ μου κυρία... ὀλίγο νεράκι...

Μὲ κατεμάγευσαν. Τὰ ἔδοσα νὰ πιοῦν, καὶ ἔπιον ἀσθμαίνοντα, μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ὅταν ἀπέπιον, δὲν ἐκρατήθησαν ἀπὸ τὸν πειρασμὸν καὶ τὰ ἐνηγαλίσθη. Μ' ἐκυττοῦσαν κατὰματα, καὶ τὰ μαῦρα ματάκια των ἐλαμποκοποῦσαν ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐφροσύνην. Αἶφνης στρέφω τὰ βλέμματα, καὶ τί βλέπω...

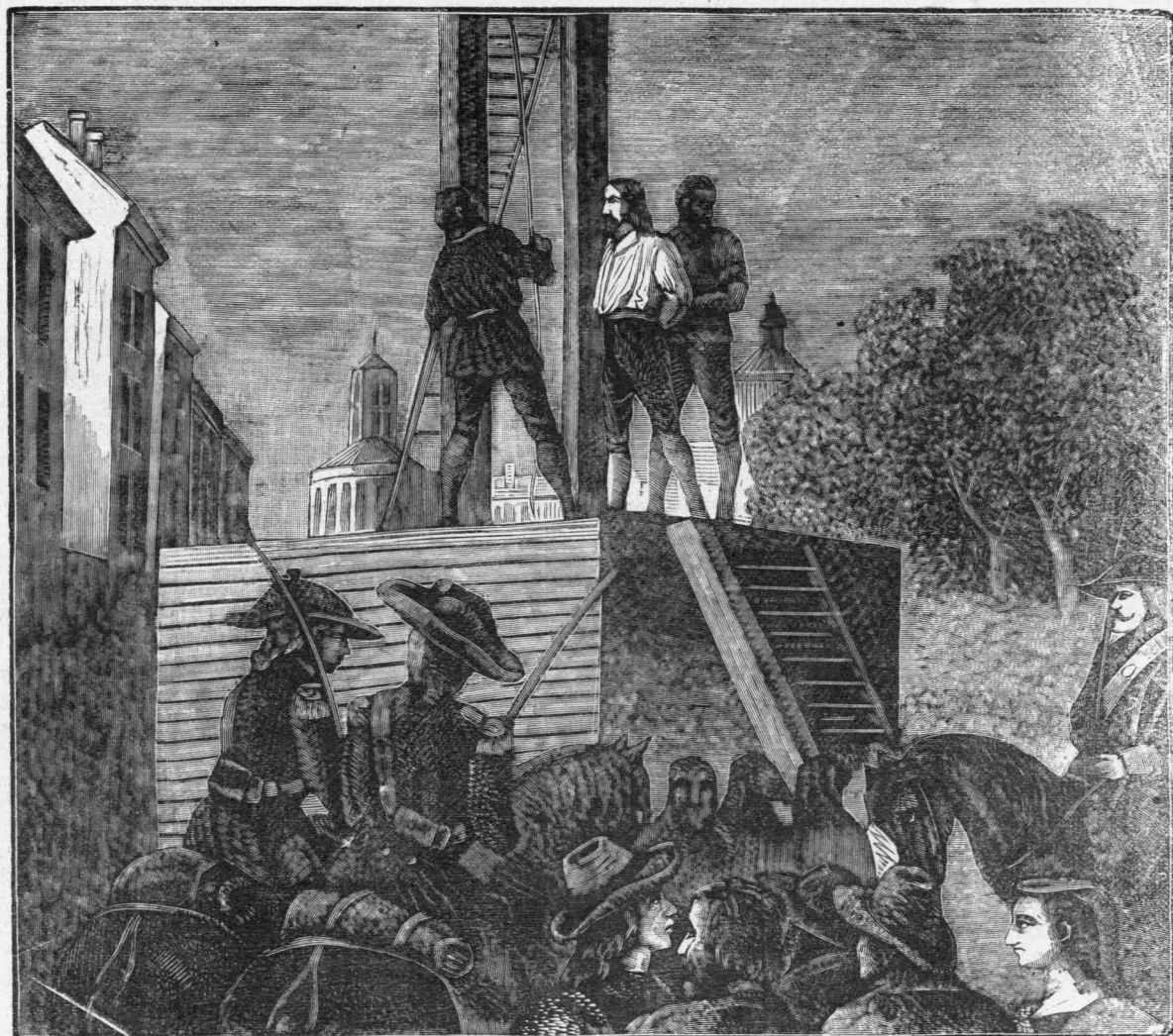
Ἀπέναντί μου ἴστατο εἰς νέος, ὑψηλός, ὑψηλός μὲ μαῦρα γένεια, μὲ μαῦρα μάτια, μὲ πολὺ εὐγενικὸ τέλος ὕψος! ὡμοιάζε τὸσον πολὺ μὲ τὰ παιδάκια, ὥστε ἐπεισθῆν ὅτι ἦτο πατήρων. Μ' ἐκυττοῦσε συμπαθητικὰ μὲ τὸ μελαγχολικὸν βλέμμα του ἐπιμόνως ἐταράχθη, σοῦ τὸ ὁμολογῶ, καὶ ἐκκίνησα περισσότερον. Διηυθέτησα τὸν πῖλόν μου, τὴν ἀταξίαν τῆς κόμης μου, καὶ ἐσφόγγισα τὰ χεῖλη μου, πού ἔσταζαν νερὸ ἀκόμα. Τὰ παιδάκια ἔλαβον τὰς χεῖράς μου, καὶ πηδῶντα, κατῆλθον μαζί τὸ περιτειχισμὰ. Ὁ ἀγνωστος νέος συνωμιλοῦσε μὲ τὸν μπαμπᾶ, τὸν ἐγνώρισεν εἰς τὸ καφενεῖον, καθὼς μοῦ εἶπεν ἀργότερα. Ἐπλησιάσαμεν καὶ ὁ μπαμπᾶς μ' ἐσύστησε.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Ο ΛΗΣΤΗΣ

Ὁ Πασχάλης ἀνὴρ ταχέως ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος. (Σελ. 140).

— Εἶμαι, ὡς βλέπεις, ἀκριβῶς ἐνήμερος τῶν διατρεχόντων.

— Ἐν τούτοις, δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα, ἅτινα ἀγνοεῖς.

— Ὁ Θεὸς μόνος εἶνε μέγας, ὡς λέγει ὁ Ἄλῃς. Ἄλλ' ἐξαισθηθεὶς καὶ θὰ ὁμολογήσω τὴν ἀγνοίαν μου. Δὲν ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ εἰμὴ τὸ νὰ διαφωτισθῶμαι.

— Λόιπόν! Οἱ ἐξ ἰκασταὶ συνῆλθον καὶ προσέφεραν ἀπὸ κοινοῦ ἀνά εἰκοσιπέντε οὐγγίαις, αἱ ὅσαι μᾶς κάμνουν ἐν ὅλῳ ἑκατὸν πενήκοντα.

— Ἴσον, ἀπήντησεν ὁ Βροῦνος, μετὰ τοῦ αὐτοῦ παντοτε ἀφρόντιδος ὕψους, μὲ χιλίας ὀκτακοσίας ἐνενήκοντα λίρας. Βλέπεις ὅτι γνωρίζω καλὰ καὶ ὑπολογίζω... Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα προσέφεραν τὸ ποσὸν αὐτὸ εἰς δύο ἢ τρεῖς, τοὺς ὁποίους γνωρίζουν ὅτι σοῦ εἶνε οἱ συνηθέστεροι σύντροφοι, ἂν συναινέσουν νὰ τοὺς συνδράμουν εἰς τὴν σύλληψίν σου.

— Ἀς προσφέρουν. Εἶμαι ὑπερβέβαιος ὅτι κανένα προδότην δὲν θὰ εὔρουν μέχρις ἀποστάσεως δέκα λευγῶν εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν.

— Ἀπατάσαι, εἶπεν ὁ Μιλιταῖος, ὁ προδότης εὐρέθη.

— Ἄ! ἐπεφώνησεν ὁ ληστής συμπύσσω τὰς ὄφρυς.

Καὶ φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐγχειριδίου τοῦ ἐξαισθηθεὶς :

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις σὺ αὐτό ;

— ὦ! Θεέ μου, φυσικώτατα καὶ ἀπλούστατα. Ἡμῖν χθὲς εἰς Μεσσήνην, εἰς τοῦ πρίγκηπος Καρίνη. Μὲ εἶχεν οὐ-

τος καλέσει ἐκεῖ διὰ ν' ἀγοράσῃ τουρκικὰ ὑφάσματα. Ἦλθε τότε ἐν τῷ μεταξύ εἰς ὑπηρετὴς καὶ τῷ εἶπε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς. «Καλά», ἀπήντησεν ὑψηλοφώνως ὁ πρίγκηψ, «ἀς εἰσελθῆ». Μοὶ ἔνευσε τότε νὰ διαβῶ εἰς παρκαίμενον δωμάτιον καὶ ὑπήκουσα. Καὶ καθὼς οὐδὲ κἀν ὑποπτεύετο ὅτι σ' ἐγνωρίζα ἤκουσα τὴν συνδιάλεξιν, ἣτις ἀπέβλεπεν ἐσέ.

— Ναί, καὶ λοιπόν;

— Καὶ λοιπόν! ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὁ θεράπων ἀνήγγειλεν, ἦτο ὁ προδότης. Ἀνελάμβανε ν' ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ φρουρίου σου. Εἶπεν ὅτι δὲν θὰ σὲ παρῆιδον ἀνυπεράσπιστον εἰς χεῖρας τῶν, ἐνῶ θὰ ἐγευματίζεις, καὶ ἀνέλαθεν ἀκόμη νὰ τεθῆ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χωροφυλάκων ὡς ὁ ὀδηγὸς τῶν μέχρι τοῦ ἐστιατορίου σου.

— Καὶ γνωρίζεις πῶς ὀνομάζεσθαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησεν ὁ Βρούνος.

— Εἶνε ὁ Πλασίδος Μέλης, ἀπήντησεν ὁ Μιλιταῖος.

— Κατάρρα! ἀνέκραξεν ὁ Πασχάλης τρίζων τοὺς ὀδόντας. Πρὸ ὀλίγου ἦτο ἐδῶ.

— Καὶ ἀνεχώρησε;

— Μίαν στιγμὴν προτοῦ ἔλθης.

— Τότε ἐπῆγε πρὸς συνάντησιν τῶν χωροφυλάκων, διότι, ἀφ' ὅ,τι καταλαμβάνω, θὰ συνετρώγετε.

— Ὡς βλέπεις.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει. Ἄν ἤθελες νὰ φύγῃς, μὴ χάνης οὐδὲ στιγμὴν.

— Ἐγὼ νὰ φύγω! εἶπεν ὁ Βρούνος γελῶν. Ἀλῆ!... Ἀλῆ!... Ὁ Ἀλῆς εἰσῆλθε.

— Κλείσε τὴν θύραν τοῦ πύργου, τέκνον μου, ἀπόλυσον τρεῖς σκύλους εἰς τὴν αὐλὴν, ἄφες τὴν τετάρτην, τὴν Λέαιναν, ν' ἀναβῆ ἐπάνω καὶ ἐτοιμάσον τὰ πολεμοφόδια.

Αἱ γυναῖκες ἔρρηξαν κραυγὰς.

— Ὡ! σιωπάτε, Θεέ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ ληστὴς διὰ νεύματος ἐπιτακτικοῦ. Δὲν πρόκειται νὰ ψάλωμεν ἐδῶ. Σιωπή, καὶ ἄκρα ἡσυχία, ἂν ἀγαπάτε.

Αἱ γυναῖκες ἐσίγησαν.

— Κάμε συντροφίαν εἰς αὐτὰς τὰς κυρίας, ἔμπορε, προσέθηκεν ὁ Βρούνος. Ὅσον δι' ἐμέ, πρέπει νὰ κάμω τὸν γυρὸν μου.

Ὁ Πασχάλης ἔλαβε τὴν καρβίναν του, ἐζώσθη τὴν φυσίγγισθῆκαν του, καὶ προχώρησε πρὸς τὴν θύραν. Ἀλλά, καθ' ἣν στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ἔστη ἀκροώμενος.

— Τί συμβαίνει; εἶπεν ὁ Μιλιταῖος.

— Δὲν ἀκούεις τοὺς σκύλους μου ποῦ ὠρίζονται; ὁ ἐχθρὸς προχωρεῖ. Μόλις πέντε λεπτά, βλέπεις, ἐβράδυναν ὕστερον ἀπὸ σέ. Σιωπή, τίγρεις μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Βρούνος ἀνοίγων ἐν παράθυρον καὶ συρίζων συνθηματικῶς. Καλά, καλά, μὲ προειδοποιῶν.

Οἱ σκύλοι ἐγόγγυσαν ἑλαφρῶς καὶ ἐσίγησαν. Αἱ γυναῖκες καὶ ὁ Μιλιταῖος ἔφρισσον ἐκ τρόμου, διότι ἐμάντευον ὅτι φοβερόν τι ἐμελλε νὰ διεδραματίζετο.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Ἀλῆς εἰσῆλθε μὲ τὴν εὐνοουμένην κῦνα τοῦ Πασχάλη. Τὸ εὐγενὲς ζῶον ἔβη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κύριόν του. Ἠνωρθώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων του ποδῶν, ἐπέθηκε τοὺς ἑὺς του ἐμπροσθίους ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ ληστοῦ, τὸν ἠτένισε διὰ βλέμματος νεήμενος καὶ ἤρχισε νὰ ὠρῆται ἑλαφρῶς.

— Ναί, ναί, Λέαινα, εἶπεν ὁ ληστὴς, εἶσαι, τφόντι, θελκτικὸν ζῶον.

Εἶτα τὴν ἐθώπευσε διὰ τῆς χειρὸς του καὶ τὴν ἠσάσθη εἰς τὸ μέτωπον, ὡς θὰ ἔπραττε εἰς ἐρωμένην. Ἡ κῦνα ἐξέπεμψε δευτέραν ὠρυγὴν ταπεινὴν καὶ θρηνηδὴν.

— Ἐμπρός, Λέαινα, ἐξηκολούθησεν ὁ Πασχάλης Βρούνος. Φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐπείγει. Ἐμπρός, ὠραία μου, ἔμπρός.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀφίνων τὸν ἔμπορον καὶ τὰς δύο γυναῖκας ἐν τῷ ἐστιατορίῳ. Κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εὗρεν ἐκεῖ τοὺς τρεῖς σκύλους ἀνακινουμένους ἐν ἀνησυχίᾳ, ἀλλὰ δίχως

ἀκόμη νὰ ὑποδεικνύωσιν ὅτι ὁ κίνδυνος ἦτο λίαν ἐπικείμενος.

Ἠνέφωξε τὴν θύραν τοῦ κήπου, καὶ ἤρξατο περιερχόμενος αὐτόν. Αἴφνης ἡ Λέαινα ἐσταμάτησε καὶ ὠσφράνθη, εἶτα δὲ ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ περιβόλου.

Φθάσασα παρὰ πόδας τοῦ τείχους, ἠνωρθώθη ὡς εἰ πρὸς ἀναρρίχῃσιν, κροτοῦσα τὰς σιαγόνας τῆς καὶ ὑποκόφως ὠρυσμένη, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἠτένιζεν ἂν ὁ κύριός τῆς τὴν εἶχεν ἀκολούθησει. Ὁ Πασχάλης εὗρίσκετο ὀπισθὲν τῆς. Εἶχεν ἐννοήσει ὅτι ὑπῆρχε κατ' αὐτὴν τὴν διεϋθυσιν καὶ εἰς ὀλίγων μόνον βημάτων ἀπόστασιν ἐχθρὸς τις κεκρυμμένος. Καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὸ παράθυρον τοῦ θαλάμου, εἰς ὃν ὁ Παῦλος Θωμάσης εἶχε μετενεχθῆ ἀιχμαλώτος, ἔβλεπεν εἰς ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ μέρος, ἀνέβη ζωηρῶς, παρακολουθούμενος ὑπὸ τῆς Λέαινης, ἣτις μὲ χαῖνον τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αἰμάσσοντας, διέβη τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ αἱ δύο κόραι καὶ ὁ Μιλιταῖος περιέμενον ἐναγωνίως τὸ πέρας τοῦ δραματικοῦ αὐτοῦ ἐπεισοδίου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν γείτονα θάλαμον, ὅστις εὗρίσκετο δίχως φῶς καὶ τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον ἦτο ἀνοικτόν. Μόλις εἰσελθοῦσα ἡ Λέαινα, προχώρησεν ἔρπουσα ὡς ὄφεις πρὸς τὸ παράθυρον. Εἶτα, ὅτε ὀλίγα μόνον βήματα ἀπέχεε τούτου καὶ προτοῦ ὁ Πασχάλης σκεφθῆ νὰ τὴν συκρατήσῃ, ὠρμησεν ὡς πάνθηρ διὰ τῆς διανοιγομένης αὐτῆς ἐξόδου, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὸ ὕψος, τὸ διανοιγόμενον ἀπὸ τοῦ ἑτέρου μέρους. Ὁ Πασχάλης εὗρέθη πρὸ τοῦ παραθύρου ταυτοχρόνως μὲ τὴν κῦνα. Τὴν εἶδε ποιούσαν τρία σκιρτήματα πρὸς μεμονωμένην τινὰ ἐλαίαν. Εἶτα ἤκουσε κραυγὴν. Ἡ Λέαινα εἶχεν ἀρπάσει ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄνθρωπον κεκρυμμένον ὀπισθεν αὐτῆς τῆς ἐλαίας.

— Βοήθειαν! ἀνέκραξε φωνὴ τις, ἐν ἣ ὁ Πασχάλης ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ φίλου του Πλασίδου. Βοήθειαν, Πασχάλη!... βοήθειαν!... Κάλεσε τὸν σκύλόν σου, ἀλλέως θὰ τὸν ξεκιλιάσω.

— Ἀπάνω του!... Λέαινα, ἀπάνω του! Στὸν τόπο, στὸν τόπο, Λέαινα. Στὸν τόπο τὸν προδότη!...

Ὁ Πλασίδος εἶδεν ὅτι ὁ Βρούνος ἐγνωρίζε τὰ πάντα.

Τότε καὶ αὐτὸς, ἔρρηξε γαστράν κραυγὴν ἄλλοις καὶ ἀγανακτήσεως. Καὶ μάχη θανάσιμος συνήφθη μεταξύ ἀνθρώπου καὶ κυνός. Ὁ Βρούνος παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὴν ἀλλόκοτον αὐτὴν μονομαχίαν, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς καρβίνας του. Ἐπὶ δέκα λεπτά, ὑπὸ τὸ ἀόριστον φέγγος τῆς σελήνης, ἔβλεπε παλαιόντα, πίπτοντα, ἀνεγειρόμενα, δύο σώματα, ὃν ἡδυνάτε νὰ διακρίνῃ τὴν φύσιν ἢ τὸ σχῆμα. Τόσον ἐφαινοντο συμπαγῆ. Ἐπὶ δέκα λεπτά ἤκουε κραυγὰς συγκεχυμένας, δίχως νὰ δύναται νὰ διακρίνῃ τὰς ὠρυγὰς τῆς κυνός ἀπὸ τῶν κραυγῶν τοῦ ἀνθρώπου. Τέλος, μετὰ παρέλευσιν δέκα λεπτῶν, ὁ ἕτερος τῶν μαχητῶν κατέπεσε διὰ νὰ μὴ ἀνεγερθῆ πλέον. Ἦτο ὁ ἀνὴρ. Ὁ Βρούνος ἐκάλεσε διὰ συριγγμῶ τὴν Λέαιναν ὀπίσω. Διέβη ἐκ νέου τὸ ἐστιατόριον, δίχως νὰ ἐκφέρῃ λέξιν. Κατέβη μετὰ σπουδῆς καὶ ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν πρὸς τὴν εὐνοουμένην του κῦνα. Ἀλλά, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανήρχετο καθημαγμένη ἐκ τῶν δι' ἐγχειριδίου πληγῶν καὶ τῶν δειγμάτων, διέκρινεν ὁ Βρούνος ἐν τῇ ὁδῷ, τῆ ἀγούσῃ ἀπὸ τοῦ χωρίου πρὸς τὸ φρούριον, ἀποστιλβούσας ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τῆς σελήνης, τὰς κἀνας καρβινῶν. Πάραυτα ἔκλεισεν ἀσφαλῶς τὴν θύραν διὰ τῶν σιδηρῶν τῆς μεγλῶν καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον, ἐνθα εὗρίσκοντο οἱ περίτρομοι συμπόται. Ὁ Μιλιταῖος ἔπινεν, αἱ δύο κόραι ἀπήγγειλλον προσευχὰς.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Μιλιταῖος.

— Λοιπόν! ἔμπορε; ὑπέλαθεν ὁ Βρούνος.

— Ὁ Πλασίδος;

— Παρέδωκε τὸ πνεῦμα, ἀλλ' ἰδοὺ μία ἄλλη λεγαὼν δαιμόνων, οἵτινες μὰς ἐπιπίπτουν.

— Ποῖοι;

— Οἱ χωροφύλακες καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα τῆς Μεσσηνίας, ἂν δὲν ἀπατώματι.

- Καὶ τί θὰ κάμῃς ;
- Θὰ φρονέσω ὅσους δυνηθῶ πλειοτέρους, ἐν πρώτοις.
- Καὶ ἔπειτα ;
- Ἐπειτα... θὰ τιναχθῶ καὶ ἐγὼ ὡς οἱ λοιποί.

Αἱ κόραι ἔρρηξαν μεγάλας κραυγὰς.

— Ἀλλῆ, ἐξηκολούθησεν ὁ Πασχάλης, ὁδήγησον αὐτὰς τὰς νέας εἰς τὴν ἀποθήκην, καὶ δὸς εἰς αὐτὰς πᾶν ὅ,τι σοὶ ζητήσου, ἐκτὸς ἀπὸ κηρία, διότι ὑπάρχει φόβος μὴ θέσου πῦρ εἰς τὴν πυρίτιδα, προτοῦ ἔλθῃ ἡ κατάλληλος στιγμή.

Τὰ πτωχὰ πλάσματα κατέπεσαν γονυπετῆ.

— Ἐμπρός, ἔμπρός, εἶπεν ὁ Βρούνος πλῆττων τὸν πόδα, ἅς ὑπακούσωμεν.

Καὶ εἶπε τοῦτο διὰ κινήματος καὶ τόνου τοιούτων, ὥστε αἱ δύο κόραι ἠγέρθησαν καὶ ἠκολούθησαν τὸν Ἀλῆν, χωρὶς νὰ τολμήσωσι νὰ ἐστομίσωσι τὸ παραμικρὸν παράπονον.

— Καὶ τώρα, ἔμπορε, εἶπεν ὁ Βρούνος, ὅτε ἐκεῖναι ἐξήλθον, σβέσον τὰ φῶτα καὶ κάθησον εἰς τινὰ γωνίαν, ὅπου αἱ σφαῖραι δὲν θὰ δύναται νὰ σέ προσβάλλουν, διότι ἰδοὺ ὅτι οἱ μουσικοὶ πλησιάζουν, καὶ ὁ χορὸς θ' ἀρχίσῃ.

I

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ Ἀλῆς ἐπανῆλθε κομίζων ἐπ' ὤμου τέσσαρα ὄπλα ὅμοια πρὸς ἄλληλα καὶ κἀνίστρον πλήρες φυσικῶν. Ὁ Πασχάλης Βρούνος ἠνέωξεν ὅλα τὰ παράθυρα διὰ ν' ἀντεπεξέρχεται ἐξ ὅλων ταυτοχρόνως τῶν πλευρῶν. Ὁ Ἀλῆς ἔλαβεν ὄπλον καὶ ἠτοιμάσθη νὰ τοποθετηθῇ πρὸ τινος τῶν παραθύρων.

— Ὅχι, τέκνον μου, τῷ εἶπεν ὁ Πασχάλης, ὄχι αὐτὸ ἐμὲ μόνον ἀφορᾷ. Δὲν θέλω νὰ ἐνώσω τὴν τύχην σου πρὸς τὴν ἰδικὴν μου εἰμαρμένην. Δὲν θέλω νὰ σέ παρασύρω μετ' ἐμοῦ. Εἶσαι νέος, οὐδὲν ἀκόμη ὤθησε τὸν βίον σου ἐξω τῆς κανονικῆς ὁδοῦ. Πίστευσόν με, παράμεινε μέλος τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων.

— Πάτερ, ἀπήντησεν ὁ νέος μετὰ τὴν γλυκεῖάν του φωνήν, διατί δὲν θέλεις νὰ σέ υπερασπισθῶ, ὅπως ἡ Λέαινα σέ υπερασπίσθη ; Γνωρίζεις ὅτι μόνον σέ ἔχω καὶ ὅτι ἂν ἀποθάνῃς, θὰ συναποθάνω μετὰ σοῦ.

— Ποσῶς, Ἀλῆ. Ἄν ἀποθάνω, ἔχω ἴσως νὰ ἐγκαταλίπω μυστηριώδη τινα καὶ τρομερὰν ἐντολήν, ἧς τὴν πληρῶσιν εἰς τὸ τέκνον μου μόνον θὰ δυνηθῶ νὰ ἐμπιστευθῶ. Ἀνάγκη λοιπὸν, τέκνον μου, νὰ ζήσης, πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας τοῦ πατρός σου.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Ἀλῆς. Ὁ πατὴρ εἶνε ὁ κύριος, τὸ τέκνον θὰ ὑπακούσῃ.

Ὁ Πασχάλης ἀφῆκε τὴν χεῖρά του νὰ καταπέσῃ, ὁ Ἀλῆς τὴν ἔλαβε καὶ τὴν ἠσπάζετο.

— Εἰς τίποτε λοιπὸν δὲν θὰ σοῦ χρησιμεύω, πάτερ μου, εἶπε τὸ παιδίον.

— Γέμιζε τὰ ὄπλα, ἀπήντησεν ὁ Βρούνος.

Ὁ Ἀλῆς ἐτέθη εὐθύς εἰς ἔργον.

— Καὶ ἐγὼ ; ὑπέλαθεν ὁ ἔμπορος τῆς Μάλτας ἀπὸ τῆς γωνίας του, εἰς ἣν ἦτο ὠχυρωμένος.

— Σὲ παρκαγγελιοδόχε, σὲ φυλάστω διὰ νὰ σέ πέμψω ὡς ἀπεσταλμένον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Πασχάλης Βρούνος εἶδεν ἀποστιλβόντα τὰ ὄπλα δευτέρης ὁμάδος, ἡ ὁποία κατήρχετο τοῦ ὄρους καὶ προῦχόφει τὸσον εὐθέως πρὸς τὴν μεμονωμένην ἐλαιάν, ὑποκάτω τῆς ὁποίας ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ Πλασίδου ὥστε προφανὲς ἦτο ὅτι ἔβαινον εἰς ὑποδειχθὲν μέρος συνεντεύξεως. Οἱ προπορευόμενοι τῆς ὁμάδος προσέκοψαν ἐπὶ τοῦ πτώματος. Τότε κύκλος ἐσχηματίσθη περὶ αὐτό, ἀλλ' οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τὸ ἀναγνώρισῃ, τὸσον οἱ χαλύβδινοι ὀδόντες τῆς Λεαίνης τὸ εἶχον παραμορφώσει. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ ἐλαιὰ ἦτο τὸ ὑποδειχθὲν παρὰ τοῦ Πλασίδου μέρος πρὸς συνέντευξιν, ἐπειδὴ τὸ πτώμα ἔκειτο παρὰ πόδας τῆς ἐλαιίας, καὶ, ὡς

οὐδὲν ἀνθρώπινον ὄν ἐπεφάνετο εἰς τὰ περίξ, ἦτο πρόδηλον ὅτι ὁ νεκρὸς ἦτο αὐτὸς ὁ Πλασίδος· οἱ στρατιῶται συνεπέραναν ἐκ τούτου ὅτι ἡ προδοσία εἶχεν ἀποκαλυφθῆ, καὶ ὅτι συνεπῶς ὁ Βρούνος εἶχε λάβει τὰ μέτρα του. Ἐσταμάτησαν τότε ἵνα συσκεφθῶσιν. Ὁ Πασχάλης παρηκολούθει ὅλας τὰς κινήσεις ὄρθιος πρὸ τοῦ παραθύρου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ σελήνη, ἀποκαλυφθεῖσα ὑπὸ τῶν νεφῶν, προσέβαλε, καὶ τὸ φῶς τῆς προσέπεσεν ἐπ' αὐτοῦ. Εἰς τῶν στρατιωτῶν τὸν ἐίει κρινε, καὶ τὸν ὑπέδειξεν εἰς τοὺς συντρόφους του. Ἡ κραυγὴ : « Ὁ ληστής !... Ὁ ληστής !... » ἠκούσθη ἀπὸ τῶν στομάτων ὅλων καὶ ταύτην πάραυτα ἐπηκολούθησε γενικὸς πυροβολισμὸς ἐκ μέρους τοῦ ἀποσπάσματος. Σφαῖραί τινες ἠμβλύθησαν ἐπὶ τοῦ τείχους· ἄλλαι διέβησαν συρίζουσαι πρὸ τῶν ὄτων καὶ ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς ἐκείνου, κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχον ριφθῆ, καὶ ἐβυθίσθησαν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Ὁ Πασχάλης ἀνταπήντησε κενώσας ἀλληλοδιαδόχως τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ πληρωθέντα τέσσαρά του ὄπλα. Τέσσαρες ἄνθρωποι κατέπεσαν νεκροί. Οἱ στρατιῶται, μὴ ἀνῆκοντες εἰς τὸν κυρίως στρατὸν ἀλλ' εἰς τὴν ἐθοφυλακίαν, ἐπτοήθησαν πρὸς στιγμὴν βλέποντες τὸν θάνατον τὸσον ἐγγὺς αὐτῶν. Βασιζόμενοι εἰς τὴν προδοσίαν τοῦ Πλασίδου, ἠλπίζον πάντες οὗτοι σύλληψιν εὐχερῆ, ἀλλ' ἀντ' αὐτῆς ἠναγκαζόζοντο ἤδη νὰ προσέβαινον εἰς ἀληθῆ πολιορκίαν, ὅλα δὲ τὰ πρὸς πολιορκίαν ἐπιτήθειαι τοῖς ἔλειπον. Τὰ τείχη τοῦ μικροῦ φρουρίου ἦσαν ὑψηλά, καὶ αἱ θύραι τοῦ ὄχυραί, αὐτοὶ δὲ οὔτε κλίμακας εἶχον οὔτε πελέκεις. Ἀπέμεινε ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἐφύνονον τὸν Πασχάλην, καθ' ἣν στιγμὴν θὰ προσέβαλλεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου ὅπως σκοπεύσῃ, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο λίαν ἀποθαρρυντικὸν δι' ἀνθρώπους πεπεισμένους εἰς τὸ ἄτρωτον τοῦ ἀντιπάλου των.

Προχειρότερον λοιπὸν ὅλων εὗρον τὸ ν' ἀποσυρθῶσιν ἐσπευσμένως ἐν πρώτοις ἐκτὸς βολῆς πρὸς σύσκεψιν περὶ τοῦ πρακτέου. Ἀλλ' ὅσον ταχέως καὶ ἂν προσέβησαν εἰς τοῦτο, ἐπρόφραξεν ὁ Πασχάλης νὰ ρίψῃ δύο ἐτι ἐξ αὐτῶν νεκρούς.

Ὁ Πασχάλης, ἰδὼν πρὸς στιγμὴν λυθεῖσαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ παραθύρου τὴν πολιορκίαν, ἐστράφη πρὸς τὸ ἀντίθετον παράθυρον, τὸ βλέπον πρὸς τὸ χωρίον.

Οἱ πυροβολισμοὶ εἶχον ἀφυπνίσει τὴν προσοχὴν τῆς πρώτης ὁμάδος. Οὕτω, μόλις ἐπεφάνη εἰς τὸ παράθυρον, καὶ βροχὴ σφαιρῶν τὸν ὑπέδεχθη. Ἀλλ' ἡ αὐτὴ θαυμαστὴ τύχη τὸν προσέφυλαξεν ἀπὸ τῆς προσβολῆς των. Δὲν ἠδύνατό τις ἢ νὰ πιστεῖται εἰς μαγείαν. Ἐν ᾧ ἐξ ἐναντίας ἐκάστη τῶν σφαιρῶν ἐκείνου ἐπὶ τῆς ὁμάδος αὐτῆς ἀπέβαινε τελεσφόρος, καὶ ὁ Πασχάλης ἐκ τῶν βλασφημιῶν των ἠδύνατο νὰ κρίνῃ ὅτι δὲν ἀπέβαινον εἰς μάτην αἱ βολαὶ του. Τότε τὸ αὐτὸ συνέβη εἰς τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο ὅπερ καὶ εἰς τὸ προηγούμενον, ἡ σύγκυσις ἐπῆλθεν εἰς τὰς τάξεις του. Ἐν τούτοις, ἀντὶ νὰ τραπῶσιν εἰς φυγὴν ἐτοποθετήθησαν ἐπ' αὐτὰ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου, εἰς τρόπον ὥστε ἠδύναται πλέον ὁ Βρούνος νὰ ἐσκόπευε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ δίχως νὰ ἠμιεξήρχετο τοῦ παραθύρου. Κρίνων ὅθεν περιττὸν ὁ ληστής νὰ ἐξετίθετο εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, ἀπεφάσισε συνεπῶς καὶ αὐτὸς ν' ἀποσυρθῆ, καὶ τὸ πῦρ κατέπαυσε πρὸς στιγμὴν.

— Ἐξωφλήσαμεν, ἐκραξεν ὁ Μιλιταῖος καὶ δυνάμεθα ν' ἀνακραζόμεν νίκην ;

— Ἀκόμη, εἶπεν ὁ Βρούνος, εἶνε ἀπλῆ ἀνακωχή. Ἐπήγαν ἀναμφιβόλως νὰ παραλάβουν ἐκ τοῦ χωρίου κλίμακας καὶ πελέκεις καὶ δὲν θ' ἀργήσωμεν νὰ μάθωμεν νέα παρ' αὐτῶν ! Ἀλλὰ μένε ἡσυχος, ἐξηκολούθησεν ὁ ληστής πληρῶν δύο ποτήρια, δὲν θὰ ὑπολειφθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὅπισω, καὶ θὰ μάθωσιν ἐπίσης ἐκ μέρους μας νέα... Ἀλλῆ, πήγαίνε νὰ φέρῃς ἐν βαρέλιον πυρίτιδος. Εἰς ὑγείαν σου, παραγγελιαδόχε.

— Τί θὰ τὸ κάμεις αὐτὸ τὸ βαρέλι ; ὑπέλαθεν ὁ Μιλιταῖος μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— ὦ ! σχεδὸν τίποτε... θὰ ἰδῇς.

Ὁ Ἀλῆς ἐπέστρεψε κομίζων τὸ αἰτηθὲν ἀντικείμενον.

— Καλά, ἐξηκολούθησεν ὁ Βροῦνος, τώρα πάρε ἐν τρυπάνι καὶ ἀνοίξε τρύπαν εἰς αὐτό. Ὁ Ἀλῆς ὑπήκουσε μὲ τὴν παθητικὴν προθυμίαν τὴν ἀποτελοῦσαν τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς ἀφοσιώσεώς του. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πασχάλης, κόψας λωρίδα ἐκ μιᾶς παροψίδος, ἐτύλιξε δι' αὐτῆς τὴν πυρίτιδα ἐνὸς φυσιγγίου καὶ ἐφράξε τὴν ὀπήν, παρασκευάσας συνάμα θρυαλλίδα ἐκ βεβρεγμένης πυρίτιδος.

— Προφητεῖω καλά; εἶπεν ὁ Βροῦνος, κυλιῶν τὸ βαρέλιον πρὸς τὴν εἰσοδὸν τοῦ θαλάμου, τοῦ ἄγοντος εἰς κλίμακα καταβαίνουσιν εἰς τὴν αὐλὴν, καὶ ἐπανελθὼν ἵνα λάβῃ ἐκ τῆς ἐστίας τεμάχιον ἐλάττου ἀνημμένης.

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ Μιλιταῖος, ἀρχίζω νὰ καταλαμβάνω.

— Πάτερ, εἶπεν ὁ Ἀλῆς, ἐρχονται πάλιν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ βουνοῦ μὲ μίαν κλίμακα. Ὁ Βροῦνος ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρον ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὴν πρώτην φοράν εἶχε πυροβολήσει, καὶ εἶδεν ὅτι πράγματι οἱ ἀντίπαλοί του εἶχον προμηθευθῆ τὸ μέσον τῆς ἀναρριχῆσεως ὅπερ ἔλειπεν αὐτοῖς, καὶ ὅτι, κατησχυμμένοι διὰ τὴν προτέραν τῶν ἀποτυχίαν, ἐπανήρχοντο μετὰ τινος ζέσεως.

— Τὰ ὄπλα εἶνε πλήρη; ἠρώτησεν ὁ Βροῦνος.

— Ναί, πάτερ, ἀπήντησεν ὁ Ἀλῆς παρουσιάζων αὐτῷ τὴν καρβίναν του. Ὁ Βροῦνος ἔλαβε, δίχως νὰ προσέχη, τὸ ὄπλον ὃ τῷ ἔτεινε τὸ παιδίον, τὸ ἐστήριξε βραδέως πρὸς τὸν ὦμόν του, καὶ τὸ ἐκένωσε μετ' ἰδιαζούσης προσοχῆς. Ἡ βολὴ ἐρρίφθη, ὁ ἕτερος τῶν δύο κομιστῶν τῆς κλίμακος ἐπέσεν ἄπνους.

Δεύτερος τὸν ἀνεπλήρωσεν ὁ Βροῦνος ἔλαβε δεύτερον ὄπλον καὶ ὁ ἔθνοφυλάξ κατέπεσε πλησίον τοῦ συντρόφου του. Δύο ἕτεροι διεδέχθησαν τοὺς φονευθέντας, καὶ ἔσχον τὴν αὐτὴν τύχην. Ἡ κλίμαξ ἐφαίνεται ἔχουσα τὴν μοιραίαν ιδιότητα τοῦ νὰ φονεύῃ τοὺς κομιστάς της μόλις τὴν ἐψαυέ τις, καὶ κατέπιπτε νεκρός. Ἐγκαταλίποντες λοιπὸν τὴν κλίμακα, ἀπεσύρθησαν ἐκ δευτέρου βλέποντες τὰς προσπαθείας τῶν ματαιουμένων ὡς καὶ τὴν πρώτην φοράν. Ἐν τούτοις οἱ προσβάλλοντες τὴν θύραν ἐπληττον μανιωδῶς καὶ οἱ σκύλοι, ἐξ ἄλλου, ὠρύνοντο κατὰ στιγμὰς φρικωδῶς, τὰ κτυπήματα καθίσταντο μᾶλλον ὑπόκοφα καὶ αἱ ὕλακκι μᾶλλον μανιώδεις. Ἐπὶ τέλους ἐν τῆς θύρας φύλλον συνετρίβη, δύο ἢ τρεῖς εἰσῆλθον διὰ τῆς ἀνοίγεισης διόδου. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἀπελπιστικῶν τῶν κραυγῶν οἱ σύντροφοὶ τῶν ἔκριναν ὅτι ἐνεπλήθησαν μὲ ἐχθροὺς φοβερωτέρους ἢ ὅσον τοὺς εἶχον ὑποθέσει. Δὲν ἠδύναντο νὰ ἐσκόπευον τοὺς σκύλους δίχως νὰ ἐφόνευσαν τοὺς ἀνθρώπους. Μέρος τῶν πολιορκητῶν εἰσέδυσσε λοιπὸν πάραυτα διὰ τοῦ ἀνοίγματος, ἡ αὐτὴ πάραυτα ἐπληρώθη, καὶ τότε ἤρχισαν εἶδος τι μάχης ἱπποδρομίου, μεταξύ τῶν ἔθνοφυλακῶν καὶ τῶν τεσσάρων μολοσσῶν αἵτινες λυσσῶδῶς προήσπιζον τὴν στενὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον τοῦ φρουρίου. Αἴφνης ἡ ὑπερκειμένη τῆς κλίμακος θύρα ἠνεώχθη καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Βροῦνου παρεσκευασμένον βαρέλιον τῆς πυρίτιδος, κυλιόμενον ἀπὸ βαθμίδος εἰς βαθμίδα, ἤλθε νὰ ἐκραγῇ ὡς θεοῦζιον ἐν μέσῳ αὐτοῦ τοῦ ἀναθρασμοῦ. Ἡ ἐκρηξίς ὑπῆρξε τρομερά, εἰς τεῖχος κατέρρευσε, πᾶν τὸ ἐν τῇ αὐτῇ ὑπάρχον ἀπετεφρώθη. Ἐπῆλθε στιγμὴ ἀπογνώσεως μεταξύ τῶν πολιορκητῶν. Ἐν τούτοις τὰ δύο ἀποσπάσματα εἶχον συνενωθῆ καὶ παρουσιάζον ἔτι ἐν τῷ συνόλω τῶν ἀριθμὸν μαχητῶν ὑπέρτερον τῶν τριακοσίων. Βαθὺ αἰσθημα καταισχυρῆς ἐκυρίευσεν ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος, βλέπον ὅτι οὕτω κατεστρατηγεῖτο παρ' ἐνὸς καὶ μόνου. Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπωφελοῦντο τοῦ πράγματος ἵνα τὸ ἐγκαρδιώσουν. Ἐπὶ τῇ φωνῇ τῶν, οἱ μαχηταὶ ἀπετέλεσαν στήλην, Ρῆγμα εἶχε σχηματισθῆ ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ τοίχου, ἐβάδισαν πρὸς αὐτὸ ἐν τάξει καὶ τὸ ὑπερέβησαν ἀμαχητεί, εἰσέδυσαν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εὐρέθησαν πρὸ τῆς κλίμακος. Ἐκεῖ, ἐπῆλθε καὶ πάλιν στιγμὴ δισταγμοῦ. Τέλος, ἤρχισάν τινες νὰ τὴν ἀναβαίνωσιν ὑπὸ τὰς ἐγκαρδιώσεις τῶν συντρόφων τῶν. Οἱ λοιποὶ τοὺς παρηκολούθησαν, ἡ κλίμαξ ἐπληρώθη ἀνδρῶν, καὶ οὐδὲ ἦτο πλέον δυνατὴ εἰς τοὺς πρώ-

τους ἡ ὑποχώρησις, ἐὰν ἤθελον νὰ προέβαινον εἰς τοιαύτην. Ἠναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ προσβάλωσι τὴν θύραν. Ἀλλὰ, παρὰ τὰς προσδοκίας τῶν, ἡ θύρα ὑπεχώρησεν ἄνευ ἀντιστάσεως. Οἱ πολιορκηταὶ διεσπάρησαν τότε μετὰ μεγάλων κραυγῶν νίκης εἰς τὸν πρῶτον θαλάμον. Τὴν στιγμὴν αὐτήν, ἡ θύρα τοῦ δευτέρου ἠνεώχθη καὶ οἱ ἔθνοφυλακες παρετήρησαν τὸν Βροῦνον καθήμενον ἐπὶ βαρέλιου πυρίτιδος καὶ κρατοῦντα ἀνὰ ἐν πιστόλιον εἰς ἐκάστην χεῖρα. Καὶ ταυτοχρόνως, ὁ Μιλιταῖος, περίτρομος, ὤρμησε διὰ τῆς ἀνοικτῆς θύρας, κραυγῶν μὲ τόνον ἀληθείας οὐδεμίαν ἐπιδοχρῶμένης ἀμφιβολίας:

— Ὅπισω! Ὅπισω, ὄλοι! Τὸ φρούριον ἔχει ὑπόνομον, ἐν ἀκόμῃ βῆμα ἂν προχωρήσητε, τιναζόμεθα εἰς τὸν ἀέρα!...

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ὡς ἐκ μαγείας. Αἱ κραυγαὶ νίκης μετετρέπησαν εἰς κραυγὰς τρόμου. Ἠκούσθη ὅλον αὐτὸ τὸ πλῆθος τρεπόμενον εἰς φυγὴν διὰ τῆς στενῆς κλίμακος τῆς ἀγούσης εἰς τὴν αὐλὴν, τινὲς μάλιστα ἐπήδων καὶ ἀπὸ τῶν παρθύρων. Ἐνόμιζον ὄλοι ὅτι ἠσθάνοντο τὴν γῆν κλονιζομένην ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν.

Μετὰ παρέλευσιν πέντε λεπτῶν ὁ Βροῦνος εὐρίσκατο κύριος ἐκ νέου τοῦ φρουρίου. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔμπορον τῆς Μάλτας, εἶχεν οὗτος ἐπωφεληθῆ τῆς εὐκαιρίας ἵνα ἀποσυρθῆ. Ὁ Πασχάλης, οὐδένα πλέον ἀκούων θόρυβον, ἠγέρθη καὶ κατηθύνη πρὸς τὸ παράθυρον. Οἱ πολιορκηταὶ εἶχον καταρτίσει ἀποκλεισμόν φρουροὶ εἶχον τοποθετηθῆ ἀπέναντι ὄλων τῶν ἐξόδων καὶ οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὰς εἶχον ὀχυρωθῆ κατὰ τῶν σφαιρῶν, ὅπισθεν ἀμαξίων καὶ πίθων. Νέον προφανῶς σχέδιον εἶχον ἐπινοήσει.

— Σκέπτονται, ὡς φαίνεται, νὰ μᾶς συλλάβουν διὰ τῆς αἰτίας, εἶπεν ὁ Βροῦνος.

— Τοὺς σκύλους! ἀπήντησεν ὁ Ἀλῆς.

— Μὴ ὑβρίζης τὰ πτωχὰ ζῶα, τὰ ὁποῖα ἀπέθανον διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῶσιν, εἶπε μειδιῶν ὁ Βροῦνος, λέγε ἀνθρώπους τοὺς ἀνθρώπους.

— Πάτερ! ἀνέκραξεν ὁ Ἀλῆς.

— Λέγε.

— Βλέπεις

— Τί;

— Ἐκείνην τὴν λάμπιν;...

— Τρόντι, τί σημαίνει;... Δὲν ἐξημέρωσεν ἀκόμῃ καὶ ἔπειτα, ἡ λάμπις ἐρχεται ἀπὸ βορρᾶ καὶ ὄχι ἐξ ἀνατολῶν.

— Τὸ χωρίον καίεται, εἶπεν ὁ Ἀλῆς.

— Αἷμα τοῦ Χριστοῦ! εἶνε ἀληθές;

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν μεγάλαι κραυγαὶ ἀπογνώσεως ἤρχισαν ν' ἀκούονται... Ὁ Βροῦνος ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος τοῦ ἔμπορου.

— Σὺ εἶσαι, παραγγελιοδόχε; ἀνέκραξεν ὁ Πασχάλης.

— Ναί, ἐγώ... ἐγὼ ὁ ἴδιος... Μὴ ἀπατηθῆς καὶ μ' ἐκλάβῃς δι' ἄλλον. Εἶμαι φίλος.

— Καλῶς ἤλθες; τί συμβαίνει;

— Συμβαίνει τὸ ὅτι, μὴ ἐλπίζοντες πλέον τὴν σύλληψίν σου, ἔβαλον πῦρ εἰς τὸ χωρίον καὶ θὰ τὸ σβέσουν μόνον ὅταν οἱ χωρικοὶ συναίνεσιν νὰ ἐπέλθουν καὶ αὐτοὶ ἐναντίον σου ὅσον δι' αὐτούς, ἀρκετὰ ἔκαμον τὸ μέρος τῶν.

— Καὶ οἱ χωρικοὶ;

— Ἄρνούνται.

— Ναί... ναί... τὸ ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων θὰ προτιμήσουν νὰ καοῦν αἱ οἰκίαι τῶν ὄλοι ἢ νὰ θίξουν τρίχα τῆς κεφαλῆς μου... Καλὰ, παραγγελιοδόχε; ἐπίστρεψον πρὸς ἐκείνους, αἵτινες ἐστέλλουν καὶ εἰπέ νὰ σβέσουν τὴν πυρκαϊάν.

— Πῶς αὐτό;

— Παρὰδίδομαι.

— Παρὰδίδεσαι, πάτερ; ἀνέκραξεν ὁ Ἀλῆς.

— Ναί... ἀλλ' ἔδωκα τὸν λόγον μου ὅτι εἰς ἓνα μόνον θὰ παρὰδῶ καὶ εἰς ἐκείνον θέλω παραδοθῆ ἄς σβέσουν λοιπὸν τὴν πυρκαϊάν, ὡς εἶπον, καὶ ἄς ὑπάγουν νὰ μοὶ εὕρουν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἰς Μεσσηνίαν.

— Καὶ αὐτός, ποῖος εἶνε ;
— Ὁ Παῦλος Θωμάσσης, ὁ ἐνωμοτάρχης τῆς χωροφυλακῆς.

— Ἐχεις ἄλλο τι νὰ ζητήσης ;
— Ἐν μόνον, ἀπήντησεν ὁ Βρούνος.

Καὶ ὠμίλησε ταπεινοφώνως πρὸς τὸν Μιλιταῖον.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μεριμνᾷς περὶ τῆς ζωῆς μου ; εἶπεν ὁ Ἀλῆς.

— Δὲν σοὶ εἶχον προεῖπει ὅτι θὰ ἐλάμβανον ἴσως ἀνάγκην σοῦ μετὰ τὸν θάνατόν μου ;

— Συγγνώμην, πάτερ, τὸ εἶχον λησμονήσει.

— Ἐμπρός, ἔμπορε, καὶ κάμε ὡς σοὶ εἶπα. Ἐὰν ἴδω τὸ πῦρ νὰ σβεσθῇ, σημείον ὅτι εἰ ὄροι μου ἐγένοντο δεκτοί.

— Δὲν τρέφεις τι ἐναντίον μου διὰ τὴν ἀποστολήν, ἣν ἀνέλαβα ;

— Δὲν σοὶ εἶχον εἶπει ὅτι σ' ἐφύλαττον δι' ἀπεσταλμένον ;

— Τῷ ὄντι.

— Ἀλήθεια, ὑπέλαβεν ὁ Πασχάλης, πόσαι οἰκίαι ἔχουν κατῆ.

— Εἶχον κατῆ δύο ὅτε ἔφευγον διὰ νὰ ἐπανέλθω πρὸς σέ.

— Αὐτὸ τὸ βαλάντιον περιέχει τριακοσίας δεκαπέντε οὐγγίαις. Θὰ τὰς διανέμῃς εἰς τοὺς ἰδιοκτητῆτας. Ἐντάμωσιν.

— Ὑγίαινε. Ὁ ἔμπορος ἐξῆλθεν. Ὁ Βρούνος ἔρριψε μακρὰν αὐτοῦ τὰ πιστόλιά του, ἐπανῆλθε κ' ἐκάθησε ἐπὶ τοῦ βαρελίου τῆς πυριτίδος, καὶ ἀφέθη εἰς βαθὺν ρεμβασμόν. Ὡς πρὸς τὸν νεαρόν Ἀραβα, ἐξηπλώθη οὗτος ἐπὶ τῆς δορᾶς του καὶ ἀπέμενε ἀκίνητος μὲ κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς ὡσεὶ κοιμώμενος. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἡ λάμψις τῆς πυρκαϊᾶς ἐσβέσθη. Οἱ ὄροι ἔχον γέινει δεκτοί. Μετὰ παρέλευσιν ὥρας περὶπου, ἡ θύρα τοῦ θαλάμου ἠνεώχθη ἀνὴρ τις ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, καί, βλέπων ὅτι οὔτε ὁ Βρούνος οὔτε ὁ Ἀλῆς προσεῖχον εἰς τὴν ἐμφάνισίν του, ἤρχισε νὰ βῆχην πλαστὸν βῆχχα. Ἦτο μέσον ἵνα ἀγγείλῃ τὴν ἄφιξίν του, τέχνασμα ὕπερ εἶδεν ἐπιτυχῶς παριστώμενον εἰς τὸ θέατρον τῆς Μεσσήνης. Ὁ Βρούνος ἐστράφη.

— Ἄ ! σὺ εἶσαι, ἐνωμοτάρχα ; εἶπε μειδιῶν, εὐάρεστον τὸ νὰ σέ ζητῆ κανεὶς, δὲν κάμνεις νὰ σέ περιμένουν.

— Ναί... μ' εὐρήκαν ἐν τέταρτον λεύγας μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, στὸν δρόμον, ἐν ᾧ γύριζα μὲ τὴν συνοδεία μου... καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι μ' ἐζήτηεις.

— Τῷ ὄντι, ἠθέλησα νὰ σοὶ ἀποδείξω ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος ὅστις ἐνθυμῶμαι.

— Διάβολε ! τὸ ἐγνώριζα καλά.

— Καὶ ὡς σοὶ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ σ' ἔκαμνον νὰ ἐκερδίξῃς τὰς περὶ ὧν ὁ λόγος τρεῖς χιλιάδας δουκάτων, ἠθέλησα νὰ τηρήσω τὸν λόγον μου.

— Δαίμονα !... δαίμονα !... δαίμονα !... ἔκραζεν ὁ ἐνωμοτάρχης μετὰ ζέσεως ἐπιτεινομένης.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆς, φίλε ;

— Θέλω νὰ εἰπῶ... θέλω νὰ εἰπῶ... Πῶς θὰ προτιμοῦσα νὰ κερδίξω αὐταῖς ταῖς τρεῖς χιλιάδασι τῶν δουκάτων μὲ ἄλλο τρόπο... ἀπ' ἄλλου... ἀπὸ λαχεῖο λόγου χάριν.

— Διατί ;

— Διότι εἶνε ἄνδρες καὶ οἱ ἄνδρες εἶνε σπάνιοι.

— Μπὰ ! τί σ' ἐνδιαφέρει ;... εἶνε διὰ σέ προνόμιον, ἐνωμοτάρχα.

— Τὸ γνωρίζω καλά, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, μὲ ὕφος ἀνθρώπου βαθέως ἀπηλπισμένου· λοιπόν, παραδίδου ;

— Παραδίδου.

— Εἰς ἐμέ ;

— Εἰς σέ.

— Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς ;

— Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς. Δύνασαι λοιπόν ν' ἀπομακρύνῃς ὅλα αὐτὰ τὰ περιτρίμματα, μὲ τὰ ὅποια δὲν θέλω νὰ ἔχω νὰ κάμω ;

Ὁ Παῦλος Θωμάσσης προὐχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον.

— Ἐμπορεῖτε ν' ἀποσυρθῆτε, ἀνέκραζεν· ἐγὼ ἐγγυῶμαι διὰ τὸν δεσμώτην πηγαίνετε ν' ἀναγγείλετε τὴν σύλληψίν του εἰς Μεσσήνην. Οἱ ἐθνοφύλακες ἐξέπεμψαν κραυγὰς χαρᾶς.

— Τώρα, εἶπεν ὁ Βρούνος πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην, ἂν θέλῃς νὰ καθήσῃς εἰς τὴν τράπεζαν, θὰ περατώσωμεν τὸ γεῦμα τὸ ὁποῖον μοῦ διέκοψαν αὐτοὶ οἱ ἀνόητοι.

— Μετὰ χαρᾶς, ἀπήντησεν ὁ Παῦλος, διότι ὁκτῶ λεύγας ἔχω διατρέξει εἰς διάστημα τριῶν ὥρων καὶ ἀποθνήσκω τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης.

— Καλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Βρούνος, ἀφοῦ τόσο ἀγαθὰς διαθέσεις ἔχεις, καὶ ἀφοῦ μίαν μόνην νύκτα πλέον ἔχομεν, τὴν ὁποίαν νὰ διέλθωμεν ἡμεῖς, πρέπει νὰ τὴν διέλθωμεν εὐθύμως. Ἀλλῆ, πήγαινε νὰ εὕρῃς ἐκεῖνας τὰς κυρίας. Ἐως οὗ ἔλθουν, ἐνωμοτάρχα, ἐξηκολούθησεν ὁ ληστής πληρῶν τὰ ποτήρια, προπίνω διὰ τὰς μελλούσας ἐπωμίδας σου !

Πέντε ἡμέρας μετὰ τὰ συμβάντα, ἅτινα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ὁ πρίγκηψ Καρίνης ἐπληροφόρηθη, ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς ὥραιας Γέμμας, ἧς ἡ ἐν τῷ μοναστηρίῳ μετάνοια εἶχε λήξει καὶ ἦτις ἀπὸ ὁκτῶ μόλις ἡμερῶν εἶχεν ἐπανέλθει ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, ὅτι αἱ διαταγαὶ του εἶχον ἐπὶ τέλους ἐκτελεσθῆ, καὶ ὅτι ὁ Πασχάλης Βρούνος εἶχε συλληφθῆ καὶ ἀπαχθῆ εἰς τὰς φυλακάς τῆς Μεσσήνης.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ πρίγκηψ τοῦ Γότου ἄς πληρώσῃ τὰ τρισχίλια δουκάτα, τὰ ὅποια ὑπεσχέθη, ἄς τὸν δικάσῃ καὶ ἄς τῷ ἐκτελέσῃ τὴν καταδίκην.

— ὦ ! εἶπεν ἡ Γέμμα μὴ τὴν γλυκεῖάν της καὶ θωπευτικὴν φωνήν, εἰς ἣν ὁ πρίγκηψ οὐδὲν ἐγνώριζε ν' ἀρνῆται, πολὺ περίεργος θὰ ἦμην νὰ ἔβλεπον αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀγνοῶ, καὶ περὶ τοῦ ὁποίου τόσα παράδοξα διηγοῦνται !

— Ζητεῖς πράγμα μηδαμινόν, ὥραιέ μου ἄγγελε, ἀπήντησεν ὁ πρίγκηψ. Θὰ φροντίσωμεν νὰ κρεμασθῆ εἰς Πάνορμον !

ΙΑ'

Συμφώνως πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν εἶχε δώσει εἰς τὴν ἐρωμένην του, ὁ πρίγκηψ Καρίνης εἶχε διατάξει νὰ μεταφέρωσιν τὸν καταδίκον ἀπὸ Μεσσήνης εἰς Πάνορμον, καὶ ὁ Πασχάλης Βρούνος εἶχε μετενεχθῆ μετὰ μεγάλου ἐπιτελείου χωροφυλάκων εἰς τὴν εἰρκτὴν τῆς πόλεως, κειμένην ὀπισθεν τοῦ Βασιλικοῦ Ἀνακτόρου καὶ συνεχρῆμένη πρὸς τὸ φρενοκομεῖον.

Περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς δευτέρας ἡμέρας εἰς ἱερεὺς κατέβη ἐν τῇ εἰρκτῇ του. Ὁ Πασχάλης ἠγέρθη ἰδὼν εἰσερχόμενον τὸν ἄνθρωπον τοῦ Ὑψίστου. Ἐν τούτοις, παρά προσδοκίαν, ἠρνήθη νὰ ἐξομολογηθῆ. Ὁ ἱερεὺς ἐπέμεινε. ἄλλ' οὐδὲν ἴσχυσεν ἵνα πείσῃ τὸν Πασχάλην νὰ ἐξομολογηθῆ. Ὁ ἱερεὺς, βλέπων ὅτι ἠδύναται νὰ νικήσῃ τὴν ἐπιμονὴν αὐτὴν, ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὸ αἷτιον.

— Τὸ αἷτιον, ἀπήντησεν ὁ Βρούνος εἶνε ὅτι δὲν θέλω νὰ διαπράξω ἱεροσυλίαν.

— Πῶς τοῦτο, υἱέ μου ;

— Ὁ πρῶτος ὄρος καλῆς ἐξομολογήσεως ἐνὸς ἀθρώπου δὲν εἶνε, πλὴν τῆς ἐξομολογήσεως τῶν ἰδίων του ἐγκλημάτων, καὶ ἡ λήθη τῶν ἄλλων ;

— Ἀναμφιβόλως, καὶ δὲν ὑπάρχει τελεία ἐξομολόγησις, δίχως αὐτὸν τὸν ὄρον.

— Λαιπὸν ! εἶπεν ὁ Βρούνος, δὲν ἐσυγχώρησα· ἡ ἐξομολογήσις μου θὰ ἦτο συνεπῶς κακὴ καὶ δὲν θέλω νὰ κάμω κακὴν ἐξομολόγησιν...

— Μὴ συμβαίνει τοῦτο μάλλον, διότι ἔχεις βάρεια ἐγκλημάτων νὰ ἐξομολογηθῆς καὶ φοβεῖσαι μὴ εἶνε ἀσυγχώρητα διὰ τὸ μέγεθός των ; Ἐνθαρρύνθητι, ὁ Θεὸς εἶνε οἰκτιρῶν, καὶ ὑπάρχει πάντοτε ἐλπίς, ὅπου ὑπάρχει μετάνοια.

— Ἐν τούτοις, πάτερ μου, ἐὰν, μεταξύ τῆς εὐλογίας σου καὶ τοῦ θανάτου, μοὶ ἐπήρχετο κακὴ τις σκέψις τὴν ὁποίαν δὲν εἶχον τὴν δύναμιν νὰ κατανικήσω ;

αὐτόν, γαλήνιος καὶ ἤρεμος ὡς ἤρμοζεν εἰς τὴν ἀποστολὴν του. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ Πασχάλης ἐκσιμάτο, καὶ τῷ ἀπέθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ὦμον. Ὁ Πασχάλης ἐφρικίασε, καὶ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Λοιστὸν ! τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, εἶσαι ἕτοιμος πρὸς ἐξομολόγησιν ; εἶμαι ἕτοιμος νὰ σοὶ παρασχω ἄρεσιν ἀμαρτιῶν...

— Θὰ σοὶ ἀπαντήσω εὐθύς, πάτερ μου· ἀλλ' ἐν πρώτοις, κάμε μου μίαν τελευταίαν ἐκδούλευσιν, εἶπεν ὁ Βρούνος.

— Ποῖαν ; Λέγε.

Ὁ Βρούνος ἠνωρθώθη, ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἱερέα, τὸν ἤγαγε πλησίον τοῦ βωμοῦ ὅσον τὸ μήκος τῆς ἀλύσεως τῷ ἐπέτρεπεν· εἶτα δεικνύων τὸ πτώμα :

— Πάτερ μου, τῷ εἶπε, δὲν ἀποσύρεις ὀλίγον τὸ σάβανον ἀπὸ τοῦ προσώπου αὐτῆς τῆς νεκρᾶς ;

Ὁ ἱερεὺς ἀπέσυρε τὴν πτυχὴν τοῦ σαβάου. Ὁ Πασχάλης δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Τερέζα. Τὴν θεώρησε πρὸς στιγμὴν μετὰ βαθείας μελαγχολίας, εἶτα ἔνευσε πρὸς τὸν ἱερέα νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πτυχὴν εἰς τὴν πρότεραν τῆς θέσιν, καὶ ὁ ἱερεὺς ὑπήκουσε.

— Λοιστὸν ! τέκνον μου, τῷ εἶπεν, ἡ θεὰ αὐτῆς τῆς γυναικὸς σοῦ ἐνέπνευσεν ἰδέας εὐλαβεστέραις ;

— Ἡ γυνὴ αὐτὴ καὶ ἐγὼ, πάτερ μου, ἀπήντησεν ὁ ληστής, ἐγεννήθημεν διὰ νὰ ζήσωμεν ἀγνοὶ καὶ εὐτυχεῖς. Ἐκείνη τὴν κατέστησεν ἐπίορκον, ἐμὲ δὲ φονέα. Ἐκείνη μὰς ὠδήγησεν, αὐτὴν διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς παραφροσύνης, καὶ ἐμὲ, διὰ τῆς ἀπελπισίας, εἰς τὸν τάφον εἰς τὸν ὅποιον ἀμφότεροι σήμερον καταβαίνομεν... Ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχωρήσῃ, ἐάν τὸ ἀποτολήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὴν συγχωρῶ !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ φύλακες εἰσῆλθον, ἵνα παραλάβωσι τὸν Πασχάλην καὶ τὸν ἀπαγχνοῦσιν εἰς τὸ ἱκρίωμα.

IB'

Ὁ οὐρανὸς ἦτο λαμπρὸς, ἡ ἀτμόσφαιρα καθαρὰ καὶ διαυγής. Ἡ Πάνορμος ἀφυπνίζετο ὡς δι' ἑορτήν. Ἡ πόλις εἶχε συρρεύσει εἰς τὴν ὁδὸν Τολέδου, ἣν ὁ κατὰδικος ἐμελλε νὰ διαβῆ καθ' ὅλον αὐτῆς τὸ μήκος, ἵνα ὠδηγεῖτο ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ἐνθα εἶχε διανυκτερεύσει, εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ναυτικοῦ, ὅπου ἡ ποινὴ θὰ ἐξετελεῖτο. Τὰ παράθυρα τῶν πρώτων ὀρόφων ἐκοσμούντο διὰ κεφαλῶν γυναικῶν, ὡς ἡ περιέργεια εἶχεν ἐγείρει τῆς κλίνης, καθ' ἣν συνήθως ὦραν ὑπνώττουσιν ἔτι. Ἐβλέπε τις δίκην σκιῶν ἀνακινουμένας ὀπισθεν τῶν δι' αὐτάς προωρισμένων ἐν Πάνορμῳ δικτυωτῶν τὰς κλογογραφίας τῶν διαφόρων μονῶν τῆς πόλεως καὶ τῶν πλησίον κειμένων μερῶν, καὶ ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων στεγῶν τῆς πόλεως· ἐναέριος τέλος πληθυσμὸς μετεωρίζετο. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ εὗρεν ὁ κατὰδικος τὸ φορεῖον τὸ συρόμενον ὑπὸ ἡμιόνων. Προηγούντο τούτου μοναχοί, ὧν οἱ προπορευόμενοι ἐκόμιζον τὸν σταυρὸν καὶ οἱ τελευταῖοι τὸ φέρετρον, καὶ εἶπετο ὁ δῆμιος ἐφιππος καὶ κρατῶν ἐρυθρὰν σημαίαν. Ὅπισθεν τοῦ δημίου, οἱ δύο του βοηθοὶ ἠκολούθουν πεζῶ. Τέλος, ὀπισθεν τῶν βοηθῶν, ἑτέρα μερὶς μοναχῶν ἔκλειε τὸ ἐπιτελεῖον, προχωροῦν μεταξύ διπλῆς σειρᾶς χωροφυλάκων καὶ στρατιωτῶν, ἐνῶ παραπλευρῶς, ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους, ἔτρεχον ἄνδρες περιβεβλημένοι μακρὰ φαιὰ ἱμάτια, μὲ καλύμματα τῆς κεφαλῆς φέροντα ὡπὰς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὸ στόμα, μὲ κωδωνίσκον εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ θρησκευτικὸν τι σύμβολον εἰς τὴν ἑτέραν, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ καθαρτηρίου τῆς ψυχῆς τοῦ ζῶντος ἔτι ἐγκληματίου.

Ἡ φήμη ἐν τέλει, εἶχε διαδοθῆ μεταξύ ὅλου αὐτοῦ τοῦ πλήθους τοῦ ὅτι ὁ κατὰδικος δὲν ἠθέλησε νὰ ἐξομολογηθῆ. Καὶ προσέειπε τούτο μείζον κύρος εἰς τὰς διαδόσεις περὶ καταχθονίου συνθήκας μεταξύ Βρούνου καὶ τοῦ διαβόλου. Συνείσθημα τρόμου κατέειχε λοιπὸν γενικῶς ὅλην αὐτὴν τὴν περίεργον ἀλλ' ἄφωνον πληθύν, καὶ οὐδεμία ὀμιλία, οὐδεμία κραυγὴ,

οὐδεὶς ψίθυρος ἐτάραττε τὰς νεκρωσίμους ψαλμωδίας τῶν προπορευομένων καὶ τῶν ἐπομένων μοναχῶν· ὀπισθεν τῶν τελευταίων τούτων, καὶ ἐφ' ὅσον ὁ κατὰδικος προωχρεῖ ἐν τῇ ὁδῷ Τολέδου, οἱ περίεργοι ἀπετέλεσαν συμπαγῆς ἐπιτελεῖον καὶ τὸν συνάδουον πρὸς τὴν πλατείαν τοῦ Ναυτικοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Πασχάλην, ἦτο ὁ μόνος ὅστις ἐφαίνετο ὅλως ἀτάραχος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τούτου, καὶ ἠτένιζε τοὺς περιστοιχούντας αὐτὸν μὲ βλέμμα οὐδὲν ἐνέχον τὸ ταπεινὸν ἢ τὸ ἐπιδεικτικόν, καὶ ὡς ἄνθρωπος ὅστις, γνωρίζων τὰς υποχρεώσεις τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ τὰ καθήκοντα τῆς κοινωνίας ἐναντίον τῶν ἀτόμων, δὲν μετανοεῖ ὅτι ἐλησμώνησε τὰ πρώτα, καὶ δὲν παραπονεῖται ὅτι ὑπέκει εἰς τὰ ἄλλα. Τὸ ἐπιτελεῖον ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Τεσσαρῶν Τμημάτων, τῆς ἀποτελοῦσης τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ὁδὸν τοσοῦτον πλήθος συνωστίζετο ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ Καισαρίου, ὥστε εἶχε διασπάσει τοὺς στρατιώτας καὶ οἱ μοναχοὶ δὲν ἠδύναντο νὰ προχωρήσουν. Ὁ Πασχάλης ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς ὀρθίως ἐπὶ τοῦ φορεῖου του, καὶ ἠτένισε περὶ ἑαυτὸν ὡσεὶ ἀναζητῶν τινὰ πρὸς ὃν εἶχε νὰ ἴωσῃ τελευταίαν του ἐντολήν. Ἀλλὰ, μετὰ μακρὰν ἐξέτασιν, μὴ ἀνευρῶν ἐκεῖνον ὃν ἐζήτει, ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ ἀχυρίνου ὀβελίου τοῦ χρησιμεύοντος αὐτῷ ὡς κάθισμα καὶ ἡ ὄψις του προσέλαβε σκυθρωπότητα ἐπιτεινομένην μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν τὸ ἐπιτελεῖον ἔφθασεν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Ναυτικοῦ. Ἐκεῖ, νέος συνωστισμὸς ἔλαβε χώραν, ἀπαντήσας νέον σταθμόν. Ὁ Πασχάλης ἠγέρθη ἐκ δευτέρου, ἐρρίψεν ἐν πρώτοις βλέμμα ἀδιάφορον ἐπὶ τοῦ ἀντιθέτου πρὸς τὴν πλατείαν ἄκρον, εἶτα διεξελθὼν ὅλον τὸ ἄπειρον τῆς πλατείας πλήθος, τὸ ὅποιον ὠμοιάζε πρὸς τείχος ἀποτελούμενον ἐκ κεφαλῶν ἐκκίρῆσει τοῦ ὀβελίου τοῦ πρίγκηπος Βουτέρα, ὅπερ ἦτο παντελῶς κενόν, προσῆλθε τὸ βλέμμα ἐπὶ πλουσίῳ ἐξώστου, περικοσμημένου δι' ἀτλαζωτοῦ ὑφάσματος μὲ χρυσαῖ ἄνθη, καὶ ἐστεγασμένου διὰ πορφυροῦ ἀλεξήλιου. Ἐκεῖ, ἐπὶ τινος κρηπίδος, φιλοξενούσης τὰς ὠραιοτέρας τῶν γυναικῶν καὶ τοὺς εὐγενεστέρους τῶν ἀρχόντων τῆς Πάνορμου, εὕρισκετο ἡ ὠραία Γέμμα τοῦ Καστέλ Νόβο, ἥτις μὴδὲ στιγμὴν θελήσασα νὰ χάσῃ ἐκ τῆς ἀγωνίας τοῦ ἐχθροῦ τῆς, εἶχε στήσει τὸν θρόνον τῆς ἀντικρῦ τοῦ ἱκρίωματος. Τὸ βλέμμα τοῦ Πασχάλη Βρούνου καὶ τὸ ἰδικόν τῆς συννητήθησαν, καὶ διεσταυρώθησαν ὡς δύο ἀστραπαὶ ἐκδικήσεως καὶ μίσους. Καὶ διεσταυροῦντο ἔτι, ὅποτε κραυγὴ ἀλλόκοτος ἀνεδόθη ἀπὸ τοῦ πλήθους τοῦ περιστοιχούντος τὸ φορεῖον. Ὁ Πασχάλης ἐρρίγησεν, ἐστράφη ζωηρῶς πρὸς τὸ μέρος ὅπθεν ἡ κραυγὴ προήρχετο, καὶ ἡ ὄψις του ἀνέλαβε πάραυτα οὐ μόνον τὴν πρότεραν τῆς γαλήνιος ἐκφρασιν, ἀλλὰ καὶ φαινομενικὴν τινα προσέτι χαρὰν. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ ἐπιτελεῖον προὐχώρησε κατὰ ἐν βῆμα ἵνα ἀναλάβῃ τὴν πορείαν του, ἀλλ' ὁ Βρούνος ἐκραγεῖ διὰ φωνῆς ἠχηρᾶς :

— Σταθῆτε.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐπήνεγκε μαγικὸν ἀποτέλεσμα· ὅλον τὸ πλήθος ἐφάνη προσηλωθὲν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅλων αἱ κεφαλαὶ ἐστράφησαν πρὸς τὸν κατὰδικον, καὶ μυρία διάχυρα βλέμματα προσηλώθησαν ἐπ' αὐτοῦ.

— Τί θέλει ; ἠρώτησεν ὁ δῆμιος.

— Νὰ ἐξομολογηθῶ, εἶπεν ὁ Πασχάλης.

— Ὁ ἱερεὺς δὲν εἶνε πλέον παρῶν, τὸν εἶχες ἀποπέμψει.

— Ὁ συνήθης πνευματικὸς μου εἶνε αὐτὸς ὁ μοναχὸς ὅστις εὕρισκεται ἐδῶ ἀριστερᾷ μου μεταξύ τοῦ πλήθους. Δὲν ἠθέλησα ἄλλον, ἀλλὰ θέλω αὐτόν. Ὁ δῆμιος ἐποίησε κίνημα ἀδημονίας καὶ ἀρνήσεως. Ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν ὁ λαὸς, ὅστις εἶχεν ἀκούσει τὴν αἴτησιν τοῦ κατὰδικου, ἀνέκραξε :

— Τὸν πνευματικόν ! τὸν πνευματικόν ! Ὁ δῆμιος ὑπεχρεώθη νὰ ὑποκύψῃ. Ἐπλησίασε πρὸς τὸν μοναχόν ἦτο μεγαλόσωμος μελαγχροινὸς νεανίας ὅστις ἐφαίνετο καταβληθεὶς ἐκ τῆς μοναχικῆς διαίτης· προὐχώρησε πρὸς τὸ φορεῖον

ΤΣΕΓΚ-ΚΙ-ΤΟΓΚ

Ἡ ΖΩΗ ΕΙΝΕ ΟΝΕΙΡΟΝ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΚΙΝΕΖΙΚΟΝ

Εὐθὺς ὡς ἔλαβε γνῶσιν αὐτῆς τῆς μηνύσεως ὁ Λιέν, ἠσθάνθη τὴν κεφαλὴν του ὡσεὶ ὑφισταμένην ψυχρολουσίαν, τότε εἶχε ταραχθῆ.

Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, προνοῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἀπήνησε διὰ τῆς σιωπῆς εἰς τὴν μηνύσιν τοῦ Παῶ.

Ὀλίγον ἀργότερον, ἡ αὐτὴ κατακραυγὴ ἠγέρθη πανταχόθεν.

Προήρχετο καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀκόμη τῶν ὀπαδῶν τοῦ ὑπουργοῦ καὶ τῶν προστατευομένων του.

Τότε, ὁ αὐτοκράτωρ ἠδύναται νὰ ὑποστηρίξῃ ἐπὶ πλέον τὸν εὐνοούμενον του καὶ ἐδέησε τὰ προσταξία τὴν ἐξορίαν του καὶ τὴν κατάσχεσιν τῶν ὑπαρχόντων του.

Ὁ Λιέν εἶδεν εἰσερχομένους, μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, σώμα στρατιωτῶν οἵτινες, μὲ τὰ ὄπλα εἰς χεῖρας, ἤρχοντο νὰ τὸν παραλάβωσιν ἵνα τὸν ἀπαγάγωσιν εἰς ἐξορίαν, αὐτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του.

Ἦτο καθ' ὄλοκληρίαν καταβεβλημένος ἐξ αὐτῆς τῆς πτώσεως ἰδίως ἡ καρδία του ἐσπαράχθη, ὅτε εἶδε τὰ δάκρυα τῆς ἀρχαίας του γείτονος, τῆς τῶσον εὐειδοῦς, ἥτις, μὲ τὴν κόμην λυτὴν, ὑφίστατο κακώσεις ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν.

Ἐνῶ ἔβαινον εἰς τὴν ἐξορίαν, ἰκέτευσε καθ' ὁδὸν τοὺς φύλακας νὰ τὸν ἀφήσωσι ν' ἀναπαυθῆ μίαν στιγμὴν.

Αἴφνης συμμορία ληστῶν εἰσώρμησεν εἶπον ὅτι ἤρχοντο, ὡς τυραννηθέντες ἄλλοτε παρ' αὐτοῦ, νὰ λάβωσι τὴν κεφαλὴν τοῦ Λιέν, τοῦ ἐχθροῦ των.

Ὁ πρόην ὑπουργός, ἐστερημένος παντός μέσου ὑπερασπίσεως, σενελήφθη καὶ κατεσφάγη.

Εὐθὺς ἠσθάνθη ὅτι ἡ ψυχὴ του, ὡς ἦσαν αἱ χεῖρές του δεδεμέναι ὅπισθεν τῆς ράχως, ἀπήχθη ὑπὸ δύο βρυκολάκων εἰς πόλιν μεμακρυσμένην.

Ἐκεῖ, εἰσῆχθη ἐντὸς μεγάρου, ἐνώπιον ἄρχοντος φρικωδῶς δυσμόρφου.

Ἦτο ὁ κριτὴς τοῦ Ἄδου ὅστις, μὲ τὴν βιβλὸν τῶν καλῶν καὶ κακῶν πράξεων πρὸ αὐτοῦ, ἀπεφύλιζε τὸ βιβλίον τῶν νεκρῶν.

— Εἶνε πολιτικὸς ἐγκληματίας, ἀνέκραξε βλέπων τὸν Λιέν.

Ἄπιστος εἰς τὸν αὐτοκράτορα, καταδυναστεύων τὸν λαόν ἀξίζει νὰ τὸν τιμωρήσωμεν διὰ τοῦ ζέοντος ἐλαίου.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἄδου ἀπήνησαν διὰ μηκυθμῶν ἡμοίων μὲ βροντὰς ἐδράξαν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἐδύθισαν ἐντὸς χύτρας, ἐχούσης ἑπτὰ ποδῶν ὕψους καὶ περιστοιχουμένης ὑπὸ φλογῶν.

Μεθ' ὅλας τὰς σπαρακτικὰς του κραυγὰς, οὐδεὶς ἤρχετο εἰς βοήθειαν τοῦ ἀτυχοῦς.

Τὸ ζέον ἐλαίον, τὸ ὑποῖον ὀλίγον κατ' ὀλίγον τῶν ἔψηνε τὸ δέμα, εἰσέδυσεν ἐν τέλει εἰς τὸ στόμα του καὶ ἀκόμη μέχρι τοῦ στομάχου.

Ἐπόθει ν' ἀπέθνησκε μίαν ἔτι φοράν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο πλέον.

Τέλος εἰς βρυκολάξ τὸν ἐξήγαγε διὰ τεραστίου περόνης καὶ τὸν ὠδήγησεν ἐν νέου ἐνώπιον τοῦ κριτοῦ.

Ὁ τελευταῖος οὗτος, ἀφοῦ τῶ ἀπέτεινε μὲ τρόπον σαρωῶνιον φιλοφρονήσεις διὰ τὸ θάρρος του, συνεβουλεύθη τὴν βίβλον.

— Τώρα, εἶπε, πρέπει νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸ Ὄρος τῶν Μαχαιρῶν, διὰ νὰ ἐκπλύνῃς τὸ ἐγκλημα, τὸ ὑποῖον εἶχες διαπράξει παραιδόμενος εἰς ἀδικίας.

Ὄδηγησαν τὴν πτωχὴν ψυχὴν εἰς τοὺς πρόποδας ὄρους,

τὸ ὑποῖον δὲν ἦτο πολὺ εὐρύ, ἀλλ' ἦτο ἐξ ἄλλου ὑψηλότατον καὶ κατάσπαρτον ἀπὸ αἰχμᾶς ἐγγχειριδίων, αἵτινες ἠγείροντο ὅλα ὄρθικα καὶ εὐθυτενεῖς. Παλλὰ εἰς τὴν ψυχὴν εἶχον ἀφεθῆ ἐπὶ τῶν αἰχμῶν ἐκείνων, κραυγάζουσαι, θρηνοῦσαι καὶ παλαίουσαι εἰς μάτην.

Ὁ Λιέν, πρὸ τοῦ ἀποτροπαίου αὐτοῦ θεάματος, ἐδίστασε ν' ἀναβῆ. Τότε ὁ βρυκολάξ τὸν ἤρπασε διὰ τοῦ ἄκρου μιᾶς λόγχης, τὸν ἐσφενδόνισεν εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἀφήκε νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέσον τῶν ἠκονισμένων αἰχμῶν τῶν μαχαιρῶν, ἐξ ὧν ἐβριθε τὸ ὄρος.

Ἀφοῦ ὑπέστη ἀπεριγράπτους πόνους, ὁ δυστυχὴς εἶδε πλατυνομένας τὰς πληγὰς του ἀφέθη ἀπὸ τῶν μαχαιρῶν καὶ ἐκυλίσθη χαμαὶ ἐν φρικώδει ἀπελπισία.

Τὸν ὠδήγησαν ἐκ τρίτου πρὸ τοῦ κριτοῦ, ὅστις τῶ εἶπε τὴν φορὰν αὐτὴν, μετὰ κλοκαγάθιας, ὅτι μικρὰ ἀκόμη τιμωρία τῶ ὑπελείπετο : τὸ νὰ καταβροχθίσῃ τὸν ἄργυρον ὅσον ἀτίμως εἶχεν ἀποκτήσει, δηλαδὴ τρία ἑκατομμύρια διακόσια εἴκοσι καὶ ἐντάλληρα μόνον.

Ἐράνη τότε ἐν τῇ αὐτῇ ὄρῳ συσσωρευμένων νομισμάτων ἐφ' ὅσον βρυκολάξ τις ἀνέλυε τὰ νομίσματα ἐντὸς δοχείου, ἄλλος τις εἶδεν εἰς τὴν ἐνοχον ψυχὴν νὰ πίνῃ τὸ μέταλλον ἀναλελυμένον, δι' ὑπερμεγέθους σιδηροῦ κοχλιαρίου.

Ὁ Λιέν δὲν εἶχε πλέον δέμα εἰς τὸ στόμα, οὔτε εἰς τὸν λαιμόν, οὔτε εἰς τὸν στόμαχον.

Ἐλυπήθη τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὅτι πολὺ χροῖμα εἶχε συσσωρεύσει, αὐτὸς ὅστις ἐπὶ ζωῆς του ποτὲ ἐὲν εὗρισκε τὸν πλοῦτόν του ἐπαρκῆ.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς τῆς καταδίκης, ὁ κριτὴς διέταξε νὰ τεθῆ ἡ ψυχὴ εἰς τὸν τροχόν τῆς μετεμψυχώσεως, ἵνα μεταμορφωθῆ εἰς κόρην.

Μόλις ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ κυλίνδρου, καὶ ὁ Λιέν εὗρέθη μικρὰ κόρη, πλησίον πατρὸς καὶ μητρὸς ρακενδύτων, ἐν μέσῳ ἐσθαρμένης καλύβης.

Ἡυξήθη πλησίον ἐκείνων, εἰς ζωὴν ἐπαίτειας καὶ ἀθλιότητος.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἐργάτης τις τὴν ἐνουμφεῖθη ἐν πρώτοις καὶ κατόπιν τὴν μετεχειρίζετο κακῶς.

Ἄθλιος τις γείτων ἐζήτησεν ἡμέραν τινὰ νὰ τὴν ἀποπλανήσῃ.

Ἄλλ' ἐκείνη ἐνεθυμήθη τὰ κατὰ τὴν πρώτην τῆς ζωὴν διαπραχθέντα ἀμαρτήματα καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ διαπράξῃ νέον πάλιν ἐν τῇ νῆα τῆς ὑπάρξεως.

Ἀντέστη, ἀφηγήθη τὰ πάντα πρὸς τὸν σύζυγόν της : ὁ γείτων ἀποπεμφθεὶς ἀποτόμως δὲν τὸ ἠνέχθη καὶ ἐζήτησε νὰ ἐκδικηθῆ. Ἐσπέραν τινὰ, εἰσῆλθε καὶ ἐδολοφόνησε τὸν ἐργάτην ἡ γυνὴ μόλις ἠδυνήθη νὰ σωθῆ τραπέισα ἐσπευσμένως εἰς φυγὴν.

Ὅτε ἐγνώσθη ἡ δολοφονία, κατηγορήθη ἡ σύζυγος ὅτι αὐτὴ παρώτρυνε καὶ ἐφόνευσαν τὸν σύζυγόν της.

Ἡ καταδίκη ἀπηγγέλθη

Μὴ δυναμένη ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά της, ἡ δυστυχὴς ἤρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ ὀλολύξῃ, καὶ ἐν τέλει νὰ ἐκπέμπῃ τρομερὰς κραυγὰς.

— Λιέν !... Λιέν !... Σ' ἔπιασε λοιπὸν ἐφιαλτὴς ! ἔκραξαν οἱ σύντροφοι τοῦ σπουδαστοῦ σείοντες αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ ἐφ' οὗ ἐκοιμάτο ἀπὸ τετάρτου ὄρας. Ἐμπρὸς ζύπνησας, πεινάσαμε ὅλοι !

Ὁ νέος ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ εἶδε πρὸ αὐτοῦ τὸν Βόνζον, ἐν τῇ αὐτῇ πάντοτε στάσει, ὅστις τῶ εἶπε μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ :

— Νὰ ὁ κύριος πρόεδρος τοῦ συμβουλίου !

Εἰς ἄκρον ἐκπλαγείς ἐξ αὐτῶν τῶν λέξεων καὶ ζωηρῶς συγκινημένος ὑπὸ τοῦ ὄνειρου του, ὁ Λιέν ἐζήτησε νὰ τῶ διδάξῃ ὁ ἱερεὺς τὸν δρόμον ὃν ὤφειλε τοῦ λοιποῦ ν' ἀκολουθῆ.

— Ἐσὸ ἐνάρετος καὶ φιλόανθρωπος, τῶ εἶπεν ὁ Βόνζος : θὰ

ἰδῆς τότε ὅτι ὁ λωτὸς βλαστάνει καὶ μέσα εἰς τὰς φλόγας !
Ὁ Λιέν, λίαν ἀποτεθαρρημένος, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἀπεκδουθεῖς πᾶσαν οἶασιν καὶ ματαιοδοξίαν. Ὀλίγον μετέπειτα ἐξηφανίσθη χωρὶς κανεῖς νὰ μάθῃ τί ἀπέγινεν.

Τ Β Α Ο Σ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΒΙΑ

Ἡ ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Α'

Πλήθος συμπαγῆς ἐστάθμευεν, ὠραίαν τινὰ πρῶϊαν τοῦ Μαΐου, πρὸ τῆς ἐκκλησίας τῆς Μαγδαληνῆς, περιμένον ἐν ἀνυπομονησίᾳ λαμπρὸν γάμον, ὃν οἱ κώδωνες, ἀνακρουόμενοι θορυβωδέστατα, ἀνήγγελλον μέλλοντα ὅσον οὐπὼ νὰ ἐξέλθῃ.

Εἰς τὰ πλάγια τῆς ἐκκλησίας, αἱ ἀμαξαι, τεταγμέναι κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου, ἦσαν ἔτοιμαι ὡπὼς προσέλθωσι καὶ παραλάβωσι τοὺς κεκλημένους.

Οἱ ἠνίοχοι ἔμενον εὐθυτενεῖς ἐπὶ τῶν θέσεων τῶν κρατοῦντες διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ μαστίγιον καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὰ ἦνια, ἄτινα, στερεῶς τεταμένα, ἔσυρον τὸν χαλινὸν καὶ ἀναγκάζον οὕτω τοὺς ἵππους ν' ἀνορθώσῃ τὰς κεφαλὰς.

Ἐν τῷ πλήθει τὸ κοινὸν συνδιελέγετο μετὰ φαιδρότητος, κάμνον μυρία σχόλια ἐπὶ τῶν νεονύμφων.

— Τί κακὸ γιὰ ἓνα γάμο ! εἶπε μικρὰ ἐργάτις ἔχουσα τὸ ὕφος νοσημον, τὸ βλέμμα τολμηρὸν καὶ σκωπτικόν, ἧτις ἐζήτει, διαγκωνίζουσα τοὺς ἄλλους, νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πρώτην σειρὰν. — Στους γάμους μου δὲν θὰ γίνῃ τόσος θόρυβος ! Μιὰ μικρὴ μοδίστρα τόσῳ λίγο τὴν λογαριάζουν... Ἄλλὰ γι' αὐταῖς τῆς νέαις τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, θὰ ἔβαζαν σ' ἀνησυχία καὶ τὸν Πάπα ἀκόμη, ἂν ἐτολμοῦσαν...

Γηραιὰ τις κυρία, μὲ ἀξιοσεβαστὸν τὸ ὕφος, ἧτις εὐρίσκειτο πλησίον τῆς νεάνιδος καὶ τὴν εἶχεν ἀκροασθῆ ἀφηρημένως, ἐστράφη, καί, ἀτενίζουσα αὐτὴν μετὰ μειδιάματος, τῇ εἶπε:

— Τί θὰ ἐσκέπτεσο, κόρη μου, ἂν ἐμάθαινες τώρα ὅτι αὐτὴ ἡ νύμφη, ὅχι μόνον δὲν εἶνε νέα τῆς ὑψηλῆς περιωπῆς, ὅπως ἔλεγες, ἀλλ' εἶνε ἀπλὴ μοδίστρα, σχεδὸν ὅπως ἐσύ ;

Ἡ νεάνις ἐξερράγη εἰς γέλωτας.

— Ἄ ! τῷ ὄντι ! Μιὰ μοδίστρα μὲ τόσα ὠραῖα ἀμαξία μὲ περιπαίξετε, κυρία !

— Διόλου, κόρη μου, ἡ νύμφη ποῦ θὰ βγῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐκκλησία εἶνε μοδίστρα.

Τὰ περίξ ἐκεῖ εὐρισκόμενα πρόσωπα, ἀκούοντα αὐτὴν τὴν συνῆλαξιν, ἐπλησίασαν καὶ ἤκουον μετὰ προσοχῆς τὴν γηραιὰν κυρία, ἧτις τόσον ἐνήμερος ἐφαίνετο τῶν πραγμάτων.

Ἡ νεάνις ὑπέλαθε μὲ τόνον σκωπτικόν :

— Λοιπὸν, κυρία, τὸ γνωρίζετε, αὐτὸ τὸ ὠραῖο ἀντρόγυνο ;

— Ἄν τοὺς γνωρίζω ! πολὺ καλὰ μάλιστα ! ἀπήνησε μὲ ὕφος προστατευτικόν ἡ γηραιὰ κυρία, ἧτις ἐφάνη καταμαγευθεῖσα, διότι εὐρίσκειν εὐκαιρίαν πρὸς ἐπίδειξιν ὄλων τῆς τῶν γνώσεων. — ὁ ἀντρας εἶνε ὁ κύριος κόμης Ροβέρτος δὲ Βωμανοάρ, ἐκατομμυριούχος.

— Καὶ αὐτὸς ὁ κόμης παίρνει γυναῖκα μιὰ μοδίστρα ; εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ὡ ! ἀκριβῶς ὅχι. ἀλλ' ἐργάτρια ὡπασδήποτε. Παίρνει τὴν ἀναγνώστρια τῆς μητέρας του, καὶ τῆς ἀναγνώρισε ὡς δικὰ τῆς μὲ συμβόλαιον, προῖκα ἀπὸ πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Καμμία ἀνακατώστρα ! Παρετήρησεν ἡ νεαρὰ κόρη.

— Ὅχι, ὅχι παιδί μου, ἓνα κορίτσι τιμιώτατο καὶ χωρὶς ὑπερηφάνειας...

Ἡ γραῖα κυρία διεκόπη πρὸς στιγμὴν, εἶτα ἐξηκολούθησεν:

— Ἄλλὰ φαίνεται νὰ ἔχη καταπληκτικὴν ὁμοιότητα μὲ μιὰ νέα ποῦ ὁ κόμης Ροβέρτος δὲ Βωμανοάρ τὴν εἶχεν ἀρραβωνισθῆ καὶ ποῦ πέθανε ἐδῶ κ' ἓνα χρόνον.

Ἐν τούτοις, ὀχλοβοὴ ἠκούσθη ἐν τῷ πλήθει.

Ἐπῆλθε συνωστισμὸς ἐκ τοῦ ὁποίου αἱ δύο μας φλύαροι ἐπέτυχον νὰ φθάσωσιν εἰς τὴν πρώτην σειρὰν.

Αἱ ἀμαξαι ἐτέθησαν εἰς κίνησιν καὶ ἐλθοῦσαι παρετάχθησαν πρὸ τῶν βαθμίδων τῆς ἐκκλησίας, ἧς αἱ θύραι ἠνοιχθήσαν ἐξ ὀλοκλήρου ἵνα ἀφήσωσιν ἐλευθέραν τὴν δίοδον εἰς τοὺς νεονύμφους, καὶ εἰς τὸ ἐκ τῶν κεκλημένων ἐπιτελεῖόν των.

Ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τῶν ψίθυρος θαυμασμοῦ ἐξεπέμφθη ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν περιέργων.

Ἦτο ζεῦγος θελκτικόν.

Ἡ νύμφη ἦτο ἀληθῶς λατρευτὴ ἐν τῇ λευκῇ τῆς ἐσθῆτι, τῇ ἀποληγούσῃ εἰς οὐρὰν καὶ καταστικτῷ ἐξ ἀνθέων πορτοκαλέας.

Ἡ χρυσοῦχος κόμη τῆς περιέβαλλε μέτωπον προσέχον καὶ μαρμαρίως λευκόν. Οἱ μεγάλοι τῆς κυανοῦ ὀφθαλμοὶ ἦσαν πλήρεις τρυφερᾶς γλυκύτητος. Μειδιάμα ἔσκαπτεν ἐπὶ τῶν ροδίνων τῆς παρεῖων δύο μικροὺς λακκίσκους θελκτικωτάτους καὶ προσέβαλλεν εἰς φῶς δύο σειρὰς μικρῶν καὶ λευκῶν ὀδόντων ἱκανῶν νὰ ἐξαπατήσωσι τὸν μάλλον πεπειραμένον ἔμπορον μαργαριτῶν.

Ὁ γαμβρὸς ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐσωμῶς, εἶχε μακροὺς ὀφθαλμοὺς ρεμβώδεις ὁ λεπτός του μύσταξ καὶ ἡ σγουρά του κόμη, ὧν τὸ μελάνιον χροῖμα ἦτο βαθὺ ὡς πτερόν κόρακος, καθίστων καταφανέστερον τὸ ὄχρον τῆς ὄψεώς του.

Ἦτος ἀκρας εὐγενείας καὶ διακρίσεως ἦτο διακεχυμένον ἐφ' ὅλου τοῦ ὑποκειμένου του.

Ἡ νεαρὰ ἐργάτις ἐξέβλαπεν αἴφνης κορυγὴν θαυμασμοῦ.

— Ὡ ! τί λαμπρὸ περιδέραιον ! ἐκραξεν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν γηραιὰν κυρία. Ἦθελα ἀραγε νὰ ἤξευρα τί πέτρα εἶνε αὐτὴ ποῦ θαμπώνει μὲ τὴν πολλὴ τῆς λάμψι !

— Εἶνε ἄστρο, ἀγαπητὴ μου κόρη, ἀπήνησεν ἡ γηραιὰ κυρία... Μπορεῖς νὰ δῆς παρόμοια στὸ καθένα ἀπ' τὰ βραχιόλια τῆς... Αὐτὰ τὰ ἄστρο τὸ καθένα τους εἶνε φτιασμένα ἀπὸ ἓνα μόνον διαμάντι... Φαίνεται ν' ἀξίζη ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χιλιάδες φράγκα αὐτὸ τὸ στολίδι !

— Ὁραῖο ἀλήθεια αὐτό, εἶπεν ἡ νεάνις, γιὰ μιὰ ἀναγνώστρια !

Καὶ τὸ στέμμα τῆς, κυτάζετε λοιπὸν ! δὲν εἶνε ἀπὸ φυσικὸ ἄνθος, κυρία ;

— Ὅχι, εἶπε πάλιν ἡ γηραιὰ κυρία, — ἧτις προφανῶς ἐφαίνετο πολὺ εἰδήμων, — εἶνε φτιασμένο ἀπὸ τεχνίτη, καὶ μοῦ εἶπαν πῶς κ' αὐτὸ ἔχει κοστῆσαι ἓνα ποσὸ μεγάλο.

Ὅλοι οἱ κεκλημένοι τοῦ γάμου, ἐν τούτοις, εἶχον λάθει θέσιν εἰς τὰς ἀμαξίας, αἵτινες ἐν τάχει ἀνεχώρουν διὰ τῆς Βασιλικῆς ὁδοῦ, κατευθυνόμεναι πρὸς τὰ Ἑλύσια Πεδία.

Β'

Εἶχε σημάνει τὸ μεσονύκτιον.

Αἱ αἰθουσαι τοῦ μεγάρου Βωμανοάρ ἔβριθον.

Ὁ χορὸς εὐρίσκειτο ἐν ὄλῃ του τῇ ἀκμῇ.

Ἡ δούκισσα Βωμανοάρ, ἡ μήτηρ τοῦ νεαροῦ συζύγου, ἀπήστραπτεν.

Ἦθῆλθεν οἱ γάμοι νὰ δοξασθῶσιν εἰς τὸ διαίτημά τῆς, καὶ κατόπιν ἡμέρας, καθ' ἣν ἐκάστη στιγμὴ παρήγε καὶ νέαν τέρψιν, οἱ κεκλημένοι παρευρίσκοντο ἐτι ὅλοι ἐκεῖ, ἐκδηλοῦντες οὕτω τὴν πρὸς τὴν δούκισσαν φιλίαν των.

Ἡ νεαρὰ κόμησσα, ἐν τούτοις, ἐφαίνετο σκεπτικὴ ἀπὸ τινῶν στιγμῶν.

Ἦσθάνετο πιεζομένην τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἀόριστος μελαγχολία τὴν κατεῖχεν ἐξ ὀλοκλήρου.

Βεβαίως δὲν ἦτο εὐτυχῆς ὡς κόμησσα.

Ἡ φιλαυτία τῆς ἐκ τούτου ἰκανοποιεῖτο, διότι δέον νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὑπανδρεύθη τὸν εὐγενῆ καὶ ὠραῖον κόμητα Ροβέρτον δὲ Βωμανοᾶρ οὐχὶ ἐξ ἔρωτος. — Ὁ τίτλος τοῦ τὴν εἶχε δελεάσει.

Τόσον εἶνε ὠραῖον τὸ ν' ἀποκαλῆται τις κυρία κόμησσα!

Καὶ τώρα, ἰδοὺ ὅτι ἤρχιζε νὰ λυπῆται σχεδὸν δι' αὐτὴν τὴν ἔνωσιν, ἣν τόσον διαπύρως εἶχεν ἐπιθυμήσει.

Τῷ ὄντι ἐφαίνετο ξένη ἐντὸς αὐτῆς τῆς αἰθούσης, ἥτις τῇ ἀνῆκεν ἤδη.

Δὲν ἀνῆκεν εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, εἰς ἣν ὅλοι ἐκεῖ οἱ ἄλλοι, αὐτὴ ἦτις τὴν προτεραιαν ἐτι ἔφερον ὄνομα ἄσημον καὶ ἦτο ἀπλῆ ἀναγνώστρια τῆς κυρίας δὲ Βωμανοᾶρ.

Εἶχε φαντασθῆ ὅτι ὁ Ροβέρτος, ὡς ἐκ τῆς ἀφοσιώσεώς του, θὰ ἠνάγκαζεν ὅλους τοὺς κεκλημένους νὰ προσέλκινον πρὸ αὐτῆς καὶ ἰδοὺ ὅτι, καὶ αὐτὸς ἐπίσης, τῇ ἐφαίνετο περίλυπος καὶ ἀνήσυχος.

Εἶχεν ὁμολογουμένως ἔλθει λίαν χαριέντως ἵνα τὴν παρακάλῃ ν' ἀνοίξῃ τὸν χορὸν μαζὺ του, καὶ κατὰ τὸ βάλῃ τῇ εἶχε θλίψει τρυφερῶς τὴν χεῖρα. Ἀλλὰ παρῆλθον ἔκτοτε δύο ὧραι καὶ δὲν τὸν εἶχε πλέον ἐπανίδει, διότι εἶχε μεταβῆ εἰς ἄλλην αἴθουσαν, ἀφοῦ τὴν ἐπανέφερε πλησίον τῆς δουκίσσης, ἥτις καὶ αὐτὴ τὴν εἶχεν ἀφήσει ἵνα μεταβῆ, εἶπε, καὶ δώσει διαταγὰς τινὰς.

Ἡσθάνετο τώρα ἐκυτὴν μόνην ἐν μέσῳ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὃν οὐδόλως ἐγνώριζεν.

Ἐπίσης ἀπέφυγεν ἐπιμόνως νὰ χορεύῃ πρὸς ἄκραν ἀπελπισίαν τῶν νεανίδων, αἵτινες ἐπλήρουν παρ' αὐτῇ καθήκοντα κυριῶν τιμῆς.

Θεράπων τις ἐπλησίασε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπεν ὑποκλιόμενος :

— Ἡ κυρία δουκίσσα παρακαλεῖ τὴν κυρίαν κόμησσαν Ἰωάνναν νὰ ἔλθῃ πρὸς συνάντησίν της εἰς τὸ θερμοκήπιον Ἐπιθυμῆ νὰ συνδιχληθῇ πρὸς στιγμὴν μετ' αὐτῆς.

— Ἐγώ ; εἶπεν ἡ Ἰωάννα σκίρτησασα.

Ὁ θεράπων ὑπεκλίθη καὶ πάλιν, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ.

— Εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν δουκίσσαν ὅτι σὲ ἀκολουθῶ.

Ὁ θεράπων ἀπεμακρύνθη.

Ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη καὶ κατηυθύνθη πρὸς τὸ θερμοκήπιον, συνοδουμένη ὑπὸ τῶν νεανίδων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο τῆς αἰθούσης, ἡ Ἰωάννα στραφεῖσα πρὸς τὰς δεσποινίδας τῆς τιμῆς, ταῖς εἶπε μειδιῶσα :

— Σὰς ἀποδίδω τὴν ἐλευθερίαν σας διὰ τινὰς στιγμάς, δεσποινίδες. Ἐπωφελήθητε αὐτῶν ἵνα χορεύσητε, ἂν τοῦτο σας εὐαρεστή.

Αἱ νεάνιδες προσέλκινον ἀρκετὰ ψυχρῶς πρὸ τῆς κομῆσσης καὶ ἀπεμακρύνθησαν.

Ἡ Ἰωάννα παρετήρησε τότε τὴν δουκίσσαν, ἥτις προῦχωρει πρὸς συνάντησίν της.

Ἡ εὐγενῆς κυρία ἔλαβε τὰς χεῖράς της καὶ τὰς ἔθλιψε τρυφερῶς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν της.

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, εἶπε, γνωρίζετε ὅτι ἐντὸς δύο ὧρῶν ἀναχωροῦμεν ;

— Ἐντὸς δύο ὧρῶν ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα ὠχρῶσα.

— Ναί. Εἶνε τοῦτο ἔθιμον παρ' ἡμῖν !

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἀπήντησεν.

— Ἀλλὰ προτοῦ ἀναχωρήσωμεν, ὁ Ροβέρτος ἐπιθυμῆ νὰ σας ὁμιλήσῃ.

Ἡ δουκίσσα διεκόπη.

— Ἀγαπάτε τὸν υἱόν μου, δὲν ἔχει οὕτω, Ἰωάννα ;

— Ὡ ναί, κυρία ! ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα ἐκπληκτος.

— Διότι, βλέπετε, ἐξηκολούθησεν ἡ δουκίσσα, ἐλπίζω ὅτι χάρις εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσιν σας, θὰ συγχωρήσητε ὅ,τι δυνατὸν νὰ σας ἐφαίνετο ἀλλόκοτον καὶ δυσάρεστον, ἐν τῇ ἐξομολογήσει, ἣν ὁ υἱός μου θὰ σας κάμῃ.

Εἶτα, ἀσπαζομένη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον, προσέθηκεν :

— Ἐνθυμηθῆτε, κόρη μου, ὅτι προτοῦ σας γνωρίσῃ ὁ Ροβέρτος πολὺ ὑπέφερε καὶ ὅτι ἐκεῖθεν προέρχεται ἀναμφιβόλως ὑπέμετρος ἔντασις ἐκείνου, ὅπερ ἀποκαλοῦσι θρησκείαν τῆς ἀναμνήσεως.

— Μὲ τρομάζετε, κυρία, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, δὲν καταλαμβάνω !

— Καλά, κόρη μου ! Θὰ ἐνικήθητε πάραυτα !... Καὶ μὴ λησμονῆτε ὅτι ἐντὸς δύο ὧρῶν ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν Νίκαιαν.

Ἐψαυσε τὸ κομβίον κωδωνίσκου.

— Λουδοβίκε, εἶπεν, ὀδήγησε τὴν κυρίαν κόμησσαν εἰς τὴν πρασίνην αἴθουσαν, ὅπου ὁ κύριος κόμης τὴν περιμένει διὰ νὰ λάβωσι τὸ τέιον.

— Ὡ ! φοβοῦμαι ! φοβοῦμαι ! εἶπε ταπεινοφῶνως ἡ Ἰωάννα λαμβάνουσα τὴν χεῖρα τῆς δουκίσσης καὶ κλίνουσα πρὸς αὐτὴν.

Ἡ δουκίσσα ἐμειδίασε.

— Δὲν ἔχετε τίποτε νὰ φοβῆσθε ἀπὸ τὸν Ροβέρτον, κόρη μου. Ἐκείνος, ἐξ ἐναντίας, ἔχει ἀνάγκην ὅλης σου τῆς ἐπιχειρίας.

Καί, ἀποθέτουσα φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς νεονύμφου, τὴν ὄθησεν ἑλαφρῶς πρὸς τὴν θύραν.

Γ'.

Ἀμὰ τῇ εἰσόδῳ της εἰς τὴν μικρὰν πρασίνην αἴθουσαν, ἡ Ἰωάννα ἠσθάνθη τὴν καρδίαν της συνθλιβομένην.

Ἐν τῇ πνευματικῇ καταστάσει ἐν ἣ διετέλει, αἱ ἐπιστροφῆς, ἡ ἐπιπλοῦσις, τὰ πάντα τῇ ἐφάνησαν μελανὰ.

Ὅ,τι ἰδίως τῇ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, ἦτο μαῦρον ἀτλαζωτὸν παραπέτασμα καλυπτόμενον διὰ σκέπης, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀποκρύπτει τῶν βλεμμάτων εἰκόνα τινά.

Ἰσχυρῶς τοῦ παραπετάσματος, ἐπὶ ὠραίας μικρᾶς τραπέζης, εὐρίσκετο δίσκος, καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐπιχρῶσα δεχθεῖσα τείου.

Ἐν τῷ βᾶθει τῆς αἰθούσης, ἔβλεπέ τις πανοπλίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας παντοειδῆ ὄπλα ἦσαν ἀποθεθειμένα.

Ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ὁ Ροβέρτος προσέβη εἰς δεξιῶσιν της μειδιῶν, καὶ τῇ ἔλαβε τὴν χεῖρα, ἣν ἔφερεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Σὲ περιέμενον μετὰ μεγάλῃς ἀνυπομονησίης, προσφιλῆς μου Ἰωάννα, εἶπε, διότι ἔχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω διὰ μακρῶν, καὶ ἡ κυρία δουκίσσα, ἡ μήτηρ μου, δέον νὰ σ' ἐπιληροφόρησεν ὅτι ἐντὸς δύο ὧρῶν ἀναχωρεῖτε.

Ἡ Ἰωάννα ἐρρίγησε.

— Δὲν καταλαμβάνω ! εἶπεν. Ἡ κυρία δουκίσσα μοι εἶπεν : « Ἀναχωροῦμεν ! » καὶ σὺ μοὶ λέγεις : « Ἀναχωρεῖτε ! » Δὲν θὰ ἔλθῃς λοιπὸν μαζὺ μας, κύριε κόμη ;

— Ὅχι, Ἰωάννα, ἔχω καθῆκον ἱερὸν νὰ ἐκπληρώσω προτοῦ ἔλθω εἰς συνάντησίν σας. Ἀναχωρεῖς μαζὺ μετ' ἡ μητέρα μου διὰ Νίκαιαν, ἀπόψε, καὶ ἐγὼ εἰς Ἐλβετίαν... Ἀλλ' ἠσύχασον, αὐτὸς ὁ χωρισμὸς θὰ ἦναι βραχύς. Ἐντὸς τριῶν ἢ τεσσάρων τῶν πολὺ ἡμερῶν, θὰ σας συναντήσω εἰς τὰς Ροδωνιάς. Οὕτως ὀνομάζεται ὁ πύργος τὸν ὁποῖον θὰ κατοικήσητε μετὰ τῆς κυρίας δουκίσσης, τῆς μητρός μου.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, τί εἶνε τὸ ἀναγκάζον σε νὰ ἐπιχειρήσης τώρα εὐθὺς αὐτὸ τὸ ταξεῖδιον ;

— Αὐτὸ πρόκειται νὰ σοὶ ἐξηγήσω, ὠραία μου κόμησσα ! Ἀλλὰ πιθανὸν ἢ ἀφήγησις νὰ εἶνε μακρά. Εὐαρεστήθητε λοιπὸν, παρακαλῶ, νὰ καθήσης εἰς αὐτὸ τὸ ἀνάκλιτρον καὶ δεχθῆς ἐν κύπελλον τείου.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

Κ Ο Μ Ψ Ο Τ Α Τ Ο Ι
 Κ Α Ι
 ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΟΙ
Η Μ Ε Ρ Ο Δ Ε Ι Κ Τ Α Ι

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
 ΕΙΣ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
 Ὀδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων • προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, ὁδὸς Πρωαστείου, ἀρ. 10.

Hebe's
Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.
Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λοιδίῳ.
 Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Πρωαστείου ἀρ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμὰς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

Τὰ ἐξῆς βιβλία πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἐν ὁδῷ Πρωαστείου, ἀρ. 10 :

Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φωτᾶκου, πρῶτου ὑπασπιστοῦ τοῦ Θεοδώρου Κολοκοτρώνη 4.—	Γυναῖκες, Χαρτιὰ καὶ Κρασί, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ, μετάφρασις Κλ. Ραμπαγᾶ 90	Ἡ Τέρψις τῶν Παίδων ὑπὸ Αἰκατερίνης Λασκαρίδου 4.75
Ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Βίκτωρος Οὐγκῶ 60	Γανθῖνοι, μυθιστορία Πο σὼν δὲ Τεράτ Γῆ τῆς Δουλείας, μυθιστορία Ε. Στάνλεϋ 2.—	Ἡ Ὁραία Παρισιανή, μυθιστορία τῆς Κομηθῆσης Δάκις 60
Ἀσπασία, μυθιστορία Ρ. Χαμερλιγγίου μετὰ 50 λαμπρῶν εἰκόνων 48.—	Γρύλος τοῦ Μύλου, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 4.35	Ἡ Ἐκτετος τοῦ Ὀρφανοτροφείου τῆς Ἁγίας Μαρίας, δρᾶμα Π. Γιακομέττη, εἰς πράξεις 3 4.—
Ἄνθρ καὶ Γυνή ὑπὸ Μ. Ἀμπλετ 60	Διαβολογιατρός, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων 6.—	Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου, λυρική συλλογὴ ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου 60
Ἄπαντα τὰ Φιλολογικὰ Α. Ρ. Ραγκαβῆ, τόμοι 19 100.—	Διαβολοσίμων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 4.30	Ἡ Βασίλισσα τῆς Καλλονῆς καὶ ἡ Πριγκίπισσα Σοφίε, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ 1.20
Ἀσκάνιος, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά τόμοι 7 6.—	Δὸν Κιχῶτης, μετὰ εἰκόνων, μυθιστορία Θερβαντές, μετάφρασις Ἰσιδ. Ι. Σκυλίση 4.—	Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου τόμοι 5 35.—
Ἀδελφοῦλα, μυθιστορία Ἐκτορος Μαλώ, τόμοι 2 1.50	Διᾶβολος ἐν Τουρκίᾳ, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, μετὰ προσθήκης τῆς Καταστροφῆς τῶν Γεννησάρων, τόμοι 2 4.—	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Σπυρίδωνος Τρικούπη τόμοι 4 40.—
Ἀττικαὶ Νύκτες: Δράματα καὶ Ποιήσεις ὑπὸ Σπ. Βασιλειάδου 1.50	Δράματα Παρισίων, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 2.50	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Σπυριδ. Λάμπρου ἐκδιδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον 4.—
Ἄντωνίνα, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ 2.—	Διηγήματα ὑπὸ Λάμπρου Ἐνουάλη καὶ Μυθολογία ὑπὸ Δ. Πανταζῆ 4.—	Ἱστορία τῆς Ζακύνθου (ὀλόκληρος ἡ σειρά) ὑπὸ Παναγιώτου Χιώτου 70.—
Ἄνυμφος Μήτηρ καὶ τὸ Τέκνον τοῦ Ἑρестоῦ, μυθιστορία Α. Ματτέϋ τόμοι 2 3.—	Δύο Αἰκίνα, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 4 4.60	Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ Καρόλου Βαρθόλδη Μενδελσῶνος, μετάφρασις Ἀγγέλου Βλάχου 12.—
Ἄπωλεσθεὶς Παράδεισος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ μετὰ πλείστων εἰκόνων 6.—	Δεκαήμερος Βοκακίου, τόμοι 5 3.50	Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Φ. Πουκεβίλ, μετὰ πλείστων εἰκόνων 40.—
Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου, μυθιστορία Γρ. Δ. Ξενοπούλου 2.—	Διδακχάλισσα, μυθιστορία Εὐγενίου Σύη 2.—	Ἱστορία Γεωργίου Καστριώτου τοῦ μετονομασθέντος Σκερδέμπεη 4.50
Ἄπόλογοι, διηγήματα Χ. Α. Ἄνδερσεν 80	Ἐκοσιπενταετής Ἑλλήν Πλοίαρχος ὑπὸ Στεφάνου Ξένου 80	Ἱστορία τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Πλάτωνος Δρακουλή 80
Ἄτυχῆς Γεώργιος, μυθιστορία πρωτότυπος 60	Ἐκστρατεία μας εἰς τὴν Σελήνην ὑπὸ Δ. Καλαποθάκη 4.—	Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση 2.30
Ἄγνωστος Βελεβίλλης, μυθιστορία Πέτρου Ζακόν 4.50	Ἐρυθρὰ Κηλίς, μυθιστορία Παύλου Φεβάλ 4.50	Ἱστορία τοῦ Γαλλογερμανικοῦ Πολέμου (1870—1871) μετὰ εἰκόνων 2.20
Ἄναμνήσεις Ἐμμας, ὑπὸ Π. Μαντεγάτσα 4.50	Ἐρυθροὶ Προσποδοφόροι, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 2 4.—	Ἱστορία τῆς Μεγάλης Βρετανίας ὑπὸ Γ. Δ. Λαμπίση, τόμοι 4 8.—
Ἄδικηθεὶς Ρογγῆρος, μυθιστορία Ἰουλίου Μαρυ, τόμοι 2 2.—	Ἐρυθροὶ Διαιτήται, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ, τόμοι 4 4.—	Ἱστορία τῆς Γυναϊκῆς ὑπὸ Καλλιρῆς Παρρέν, ἐκδιδομένη κατὰ φυλλάδια, τιμώμενα ἕκαστον 4.—
Ἄνθος τῆς Ἀλόης καὶ τὸ Φρούριον τοῦ Καρρού, μυθιστορία Α. Σμθ, τόμοι 2 3.—	Εὐρύαλος ὑπὸ Σπ. Παγανέλλη 4.—	Ἱστορία τῆς Μουσικῆς, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Σπρεμέττη, μετὰ εἰκόνων 40.—
Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες, μυθιστορία Κοτσόλλου Μενδῆς 4.50	Ἐκατομμύρια τοῦ Ἰωρεμία, μυθιστορία Αἰμυλίου Ρισβούργ, τόμοι 3 5.20	Ἱστορία ἐνδὸς τεθνεώτος, μυθιστορία Ε. Καράνης 4.—
Ἄνθολογία Κωνσταντίνου δεδεμένη 2.—	Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας, μυθιστορία Εξβιὲ δὲ Μοντεπέν, τόμοι 6 7.50	Ἱππότης Μάιος, μυθιστορία Πονσῶν δὲ Τεράτ 2.—
» ἀδετος 1.50	Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μυθιστορία Ὀκταβίου Φεγιέ 4.30	Ἱππότης Ἰωάννης ὑπὸ Ἀλεξ. Κατακουζηνοῦ 50
» Μιχαλοπούλου 2.—	Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων, μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγκῶ, μετάφρασις Ι. Κορρσοῦσα, τόμοι 2 3.30	Ἱατρός Ραμῶ, μυθιστορία Γεωργίου Ὀνέ 2.50
Ἄμάρχαντα ὑπὸ Γεωργίου Δροσίνη (Πρωτὰ Ὀνειρα. — Ἀγάπη. — Ἀντίλαλος. — Ἰτὰ ξένα) 2.50	Ἡρωὶς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορία Στεφάνου Ξένου, τόμοι 2 4.—	Καμπούρτε τῶν Παρισίων, μυθιστορία Πῶλ-δὲ-Κώκ 4.30
Βοήθει σαυτὸν ὑπὸ Σαμουὴλ Σμάιλς 2.50		
Γεωργικὰ ὑπὸ Ραϊνῶδου Δημητριάδου 3.—		
Γοῦτε Μάεργιγγ, μυθιστορία Οὐάι-τερ Σκῶτ 4.50		

ΣΗΜ. Σὺν τῇ ἀποστολῇ τοῦ ἀντιτίμου ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσιν, οἱ μὲν ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν 20 %, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 30 %, ἐπὶ πλεόν ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν βιβλίων διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Εἰς τοὺς ἀγοράζοντας βιβλία ἀνω τῶν 20 δρα. γίνεται ἔκπτωσης 10 %. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀποστέλλει ἀσφαλῶς οἰονδήποτε βιβλίον ἢ εἴδη ζήτησι τις, ἀνευ οὐδεμιᾶς προμηθείας, ἐγγράφει δὲ καὶ συνδρομητῆς εἰς οἰονδήποτε ἐκδιδομένον ἐν Ἀθήναις περιοδικὸν ἢ ἡμερηΐδα. — Οὐδεμίαν πρὸς ἀπαιτήσιν ἐκτελεῖται ἀν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.